

உ

பதினொரு

உருத்திர கீதப் பாடல்கள்

என்னும்

சாமவேத உருத்திரீயமும்

பேராசிரியருடைய பாடியத்தைத் தழுவி

வேத மொழிபெயர்ப்பாசிரியர்

காசிவாசி

சிவானந்த யதீந்திர சுவாமிகள் எழுதிய

விருத்தியுரையும்.

உருத்திராய நம:

சாமவேத உருத்திரீய சங்கிதை

உபோற்காதம்.

ஈண்டு, கைவல்யம், சாபாலம் என்பது முதலிய உபநிடதங்களில், முத்திக்கு ஒரு நெறியதாமெனவும், அந்தணர் முதலியோர்களைக் கொன்ற பாதக முதலியவைகளைப் போக்குவதெனவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றதும், மற்றும், எல்லாப் பாவங்கட்கும் பிராயச்சித்தமானதென்று தருமநூல்களாற் கூறப்பெற்றதும், மிகப் புநிதமுடையதென்று காந்தம் முதலிய புராணங்களனைத்தும் இனிதெடுத்துப் போற்றுகின்றதுமாகிய, "சத உருத்ரீயம்" எனப் பெயர்பெறும் ஸ்ரீ உருத்திராத்தியாயமே அனைவராலும் ஓதற்பாலதாம். அதனாலேயே உருத்திரன்பால் பேரன்புண்டாதலும் இனிது கூடும். அன்றியும், பட்டபாஸ்கரர், அபிநவ சங்கரர் முதலியோர்களாற் செய்யப்பெற்றுள்ள உருத்திராத்தியாய பாடியங்களும் இப்பொருளையே தெளிவாய்க் கூறி யிருக்கின்றன. இவ்வாற்றால், எசுர் வேதத்திலுள்ளதும், யாண்டும் புகழப்பெற்றதும், பண்டைக்காலந்தொட்டு வழக்கத்தில் வந்துகொண்டிருப்பதும், ஸ்ரீ உருத்திரனைச் சிறப்பாக வியந்தோதுகின்றதுமாகிய உருத்திராத்தியாயத்தை ஓதுவதுகொண்டே, இச் சாமவேத உருத்திராத்தியாயத்தை ஓதுதலால் வரும் பயனும் ஒருதலையாகப் பெறப்படுமாதலின், இச் சாமவேத உருத்திரீய மந்திரங்களை ஓதுதலும், செபித்தலும் பயனற்றவைகளல்லவோ வெனின் ?

நன்று கூறினாய், பிரமாணங்களின் ஆற்றலைக்கொண்டு, இவ்விரு வகை உருத்திரங்களுள் ஒன்று உருத்திரப் பிரீதிக்குக் காரணமாமென்றேனும், அல்லது இருவகை உருத்திரங்களும் ஒன்றுகூடியே உருத்திரப் பிரீதிக்குக் காரணமாமென்றேனும் இனிது துணியப்படுதலின், இச் சாமவேத உருத்திரீயத்தை ஓதலும், செபித்தலும் பயனுடையவைகளே யெனப் பெறப்படுதலின் பயனற்றன என்பது யாங்ஙனம் ?

அற்றாகலினன்றே, "நெற்களாலேனும், கோதுமைகளாலேனும் வேட்க" என்றற்றொடக்கத்துச் சுருதி வாக்கியங்களைக்கொண்டு, நெற்களேனும், அல்லது கோதுமைகளேனும் வேள்வியின் சாதனமானதூஉம் என்க. இவ்வாற்றால் இருவகை உருத்திரங்களையும் விரும்புவோர்க்கேனும்,

அல்லது, இரண்டனுள் ஒன்றையே விரும்புவோர்க்கேனும், இச் சாமவேத உருத்திரமும் உண்மையாக வேண்டற்பாலதேயாமாதலின், இதன் பொருளை விரித்துக் கூறுதலும் பெரும்பயனுடையதா மென்பதுங் காண்க.

உண்மையை நோக்கினல், உருத்திரனுகிய பரமேசுரன், சாமகானப் பிரியன் ஆதலின் எசுர் வேதத்திலுள்ள சத உருத்திரத்தை, ஓதுதலையுஞ் செபித்தலையும் நோக்க, இச்சாமவேத உருத்திரத்தை யோதல் முதலியவை களே பரமேசுரனது பேரன்பிற்குச் சிறந்த காரணங்களாமென உடன் படலே இயைபுடைத்தாமென்பது ஈண்டு உணரற்பாலதாம்.

இதுபற்றியே, கந்த புராணத்திற் கூறியுள்ள சகத்திர நாமங்களுக்குள் ளும், ‘சாமப்பிரியாய நம:’ ஸாமகேயாய நம:, என்று கூறப்பட்டிருக்கின் றது. இதனுல் சாமப்பிரியன் என்னும் ஒரு திருநாமமும் பரமேசுரனுக் குள்ளதென்பதும், அவ்விறைவன் சாமவேத கீதத்தில் மிகப்பிரியன் என் பதும் தெள்ளிதிற் பெறப்பட்டமை காண்க.

அஃதன்றியும், மகாபாரதத்தும், உபமந்யு முனிவர் வரலாற்றைக் கூறத் தொடங்கி உபமந்யு முனிவர்க்குச் சிவ சாட்சாத் காரத்தை (சிவன் வெளிப்பட்டதை)க் கூறுந் தருணத்தில்,

“யதா ப்ரஹ்மா ஹரிஶ்சாபி ரதந்தர முதீரயந் ।
ஜ்யேஷ்ட ஸாம்நாது தேவேஶம் ஜகௌ நாராயண: ப்ரபு:”

“பிரமன், நாராயணன் என்னும் இருவராலும் ‘ரதந்தர’ (ரதந்தர) என்று தொடங்கியுள்ளதும், ‘ஜ்யேஷ்ட’ (ஜ்யேஷ்ட) என்று தொடங்கியுள் ளதுமாகிய சாமவேத கீதத்தால் பரமேசுரன் துதிக்கப்பெற்றனன்” என்று கூறியிருத்தலையும் உற்று நோக்குக.

இனி, இச்சாமவேத உருத்திரத்திலுள்ள பதினெரு மந்திரங்களுள், சில ஆர்ச்சிகங்களெனப்படும், சில ஸ்தௌபிகங்கள் எனப்படும். அதாவது, இருக்கானது ஆர்ச்சிக மெனப்படும். அது இருக்கு மந்திரத்திற்குள்ள எழுத்துக்களைக்கொண்டே முடிந்து நிற்பதாம். மற்றும், ஸ்தோத்திரத் தாலானது ஸ்தௌபிகமெனப்படும். அது தோத்திரப்பதிகங்கட்குள்ள எழுத்துக்களால் முடிவு பெற்று நிற்பதாம்.

மற்றும், கேவலார்ச்சிகமெனவும், கேவல ஸ்தௌபிகமெனவும், ஆர்ச்சி கார்ச்சிக ஸ்தௌபிகம் எனவும் மூவகைப்படும். இவற்றுள், ‘ஆவோ ராஜா’ என்றற்றொடக்கத்து, முதலாவதாகிய சாமவேத உருத்திர மந்திரம் கேவ

லார்ச்சிகமாம். 'தேவவிரதம்' எனப்படும் மூன்று மந்திரங்களும் கேவல ஸ்தௌபிகங்களெனப்படும். இவ்விரண்டற்கும் இடையிலுள்ள மந்திரங்கள் ஏழும் 'ஆம்சிகார்ச்சிக ஸ்தௌபிகங்கள்' எனப்படும்.

இனி ஸ்தோபமும், (கீதமும்) பொருளுடைய தெனவும், பொருளிலாத தெனவும் இருதிறப்படும். அவற்றுள், பொருளுடையதோ, 'ஸுயிவ_தா ஊ ரூஜஷ ஜொஹம்' என்றல் தொடக்கத்ததாம். பொருளிலாததும், ஹா, உ, ஹா, உ-ஹா, என்பது முதலியனவாம்.

அற்றேலஃதாகுக. ஈண்டுப் பொருளுடைய தெனப்படுவதோ, இருக்கேயாம். அதன் பொருள் அதற்குள்ள பாடியத்தானே நன்கு விளங்கும், பொருளிலாததற்கு உரை கூறலோ, பயனிலாததாமெனின்? அற்றன்று, ஆங்காங்குக் கூறிய பொருள்களை ஒருங்கே திரட்டிக் கூறுதலானும், இருடி, சந்தம், தேவதை என்பது முதலியவற்றை ஈண்டெடுத்துக் காட்டுதலானும், சாமவேத சங்கிதையில் பொதுவாய்க் கூறியுள்ள பரமேசுரனுடைய மகிமையைச் சிறப்பா யெடுத்து நன்கு காட்டுதலானும், 'அதிகாரிகள் இருடி முதலிய விடயங்களை யுணரற்பாலர்' என ஆர்ஷேயப் பிராமண மென்னுஞ் சுருதியிற் கூறியுள்ளவாறே இதை விரித்துக் கூறுதலும் பயனு மென்பது கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

அற்றேல், சாமவேதத்தில் உருத்திரனைக் கூறுகின்ற மந்திரங்கள் வெளிப்படையாய்க் காணப்படாமையின் அவைகட்கு உரை கூறப்புகல் யாண்டையதெனின்?

நன்று கூறினாய், சாமவேதம் பொதுவாக ஈசுர துதியாமாயினும் சிறப்பாகவும் அதை வெளியாக்குதும் காண்பாயாக.

சாமவேதத்திலுள்ள, 'ஆவோராஜா' என்றற்றொடக்கத்துப் பதினொரு மந்திரங்களே உருத்திரனைக் கூற வெழுந்தவைகளாதலால் "உருத்திர சங்கிதை" எனப் பெயர்பெறுகின்றன.

அற்றாகலினன்றே, சாமவேதப் பிராமண மென்னுஞ் சுருதியிலும், "ஆவொ ராஜா, தவொவமூ, ரூஜஷ ஜொஹாமி, தெவவ்ரதாமி வெஷாராஜீ்நா ஸஂஹிதா தைதாஂ வ்யாஹ்ருதா ரூஂ வீ்ணாதி" எனவுங் கூறியிருக்கின்றது. அதாவது, ஆவோராஜா என்றற்றொடக்கத்ததும், தத்வோ வர்க்கமும், ஆஜ்யதோஹங்களும், தேவ விரதங்களும், உருத்திரசங்கிதை யெனப்படுகின்றன; இந்த இரௌத்திரீய சங்கிதையை நன்கு ஓதி உருத்திரனுக்கு அன்பு செய்யற்பாலது என்பதாம்.

இம் மந்திரத்திலுள்ள 'ரௌத்திரி' என்னுஞ் சொல், உருத்திரனுக்கு இது ரௌத்திரி எனப் பொருள்படுமெனிலோ? அவ்வாறு கோடற்குப் பிரமாணம் இல்லை யென்க. அல்லது, உருத்திரன் என்னுஞ் சொல் விருத்தலின் 'ரௌத்திரி' என்னலாமெனினோ? அஃதும் அமையாது. என்னை? அங்ஙனமாகுமேல்? 'உருத்திரீயம்' என்றாதல் வேண்டும் ஆதலினென்க. மற்றும், இவ்வாறே ஏனைய வகையாலும் இனிது பொருந்தாமையின் "இந்த ரௌத்திரி சங்கிதையை நன்கு ஓதி உருத்திரனுக்கு அன்பு செய்யற்பாலதாம்" என்றமேலே இயைபுடைத்தாம். இதனால் உருத்திரனுக்கு அன்பு செய்வதற்குக் காரணமாகிய பிரயோக மென்னுங் கரும சம்பந்தமுடையது 'ரௌத்திரி' யென்னுஞ் சொல் என்பது பெற்றாம்.

இனி, 'ரௌத்திரி சங்கிதையை நன்கு ஓதி' என்றமையால், வாக்கால் வாழ்த்துதலாகிய வழிபாடே கொள்ளற்பாலதாமாயினும், ஈண்டு முக்கரணங்களாற் செய்யப்படும் ஈசுரவழிபாடும் கொள்ளற்பாலதாம். என்னை? 'நன்கு ஓதி' என்பதால் இப்பொருள் கொள்ளக் கிடக்கின்றமையினென்க. இதனானே சாம மறையை இனிது உணர்ந்தார்க்கும், உருத்திரன்பாற் செய்யும் அன்பிற்குக் காரணமாகிய முக்கிய வழிபாடுஞ் செய்யற்பாலதாமென்பது பெறப்பட்டது. பெறவே உணராததை யறிவுறுத்தலின் இஃது ஒரு விதியாமென்பதும் ஒருவாற்றாற் பெறப்பட்டதென்பது முணர்க.

அற்றேலஃதாகுக. இது விதியாயின் 'முத்தி வேட்கையாளன் தீயோம்புக' என்பது முதலிய விதியானது துன்பெலா மகன்ற இன்பமயமாகிய முத்தியைக் குறித்தெழுந்ததாம். அஃதொழித்து, இதற்கு உருத்திரன்பாற் செய்யுமன்பைக் குறியாகக் கொள்ளினும் பொருந்தாது, என்னை? உருத்திரன்பாற் செய்யும் அன்பானது, புருடார்த்தங்களுள் ஒன்றினுமடங்காமையினென்க.

நன்று கூறினாய். உருத்திரன்பாற் செய்யப்படும் அன்புளதேல் முத்தியும், மற்றும், விரும்பிய அனைத்தும் ஒருங்கே அடைதல் கூடுமாதலின் உருத்திரன்பாற் செலுத்தும் அன்பே சிறந்த புருடார்த்தமா மென்பது அனைவருக்கும் ஒப்ப முடிந்ததாமென்றுணர்வாயாக. இவ்வாற்றால், 'இவ்வுருத்திர சங்கிதையை இனிது ஓதுவதால் உருத்திரனுடைய அன்பை யுண்டாக்குக' என இஃதோர் விதியாயினமைக்கு இழுக்கொன்றுமில்லை.

இதுபற்றியே, சிவபுராணமும்,

[illegible]
[illegible] । ஶிவ [illegible]

𑌶𑍈𑌵𑌸𑍍𑌯 । 𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑌃 । "𑌕𑌿𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑌰𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌦𑍇 𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌵𑌦"

"ஈசன்பால் அன்பிருக்கில் அரியதொன்று மில்லை; அணுவும் மலையாகும், மலையும் அணுவாகும், சிவனருள் பெற்றார் தம் ஆணை மாத்திரத்தால் அநுக்கிரகித்தல், நிக்கிரகித்தல், மலையைப் பிளத்தல் என்னும் இவை முதலியன, மலைமகள் கொழுநனாகிய அப்பரசிவனது அருளின் குறிகளாகின்றன" என்று சிவ புராணமுங் கூறுகின்றது. இது போன்ற வாக்கியங்கள் புராணங்களில் ஆயிரக்கணக்கானவைகள் கொள்ளக்கிடக்கின்றன வென்பதூஉங் காண்க.

இதனாலன்றோ, வேதவியாசரும்,

'𑌫𑌲𑌮𑌤 𑌉𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃', 'பயன் இவனிலிருந்து அடையப்படுதலின்' என்று சூத்திரமுஞ் செய்துள்ளார்.

அங்ஙனமே,

"𑌕𑍍𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌫𑌲𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌮𑍃𑌤𑍇," "ஒருவனை ஆதாரமாகக் கொள்ளாமல் அழிந்துபோன கருமம் எவ்வாறு பயன்றரும்?" என்று புட்பதந்தப் பெருமானார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய சிவமகிம்நத்தோத்திரம் என்னும் பிரபல சுருதியுங் கூறுகின்றது.

இங்ஙனம் கூறிப்போந்தவாற்றால் இச் சாமவேத உருத்திரியமும், எசுர்வேத உருத்திராத்தியாயமாகிய சதஉருத்திரீயத்தைப்போன்று பரமேசுரன்பால் அன்பு செலுத்துவோர்க்கு, ஓதற்பாலதும், செபிக்கற்பாலதுமாமென்பது பெறப்பட்டது.

இதுகொண்டே இதற்கு, அதிகாரியும் பரமேசுரன்பால் அன்பு செலுத்தும் வேட்கையுடையானே என்பதும் தானே பெறப்பட்டமை காண்க.

உபோற்காதம்

முற்றும்.

சாமவேத உருத்திரீய சங்கிதை

(அவதாரிகை)

ஈண்டுச் சாமவேத சங்கிதையின் முற்பாதியானது, ஆக்கினேயபருவம், ஐந்திரபருவம், பவமான பருவம் என மூன்று பருவங்களை யுடையதாம். அவற்றில், ஆக்கினேய பருவத்தில், “ஆவோ ராஜானமத்வரஸ்ய ருத்ரம்” என்றற்றொடக்கத்து இருக்கு, முதலாவது மந்திரமாக இருத்தலானும், ஆண்டு அக்கினியையே உருத்திரனெனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும், ஏனைய பாடியகாரரும் அவ்வாறே உடன்பட்டிருத்தலானும், மற்றும், எசுர் வேத சங்கிதை முதற் காண்டத்திலும், தேவர்கட்கும் அசுரர்கட்கும் சம்வாதங் கூறப் புகுந்து, “ஸொரொதீத்யதரொதீத்தத்ருத்ரஸ்ய ருத்ரத்வம்” ‘அக்கினி அழுதது அதனால் உருத்திரத்தன்மை யடைந்தது’ எனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும் ‘உருத்திரன்’ என்பதற்கு ஈண்டு அக்கினியே கொள்ளற்பாலதா மாலோவெனின்; அற்றன்று, என்னை? உபக்கிரமநியாயம் என்னும் வழக்குப்பற்றி, தொடங்கும்போது உருத்திரன் என்று தொடங்கிய சாரத்தைக்கொண்டு அக்கினி என்பதற்கு உருத்திரன் எனக் கொள்ளலே இயைபுடைத்தாமாதலினென்க.

அற்றாகலினன்றே, வாயு சங்கிதையில்,

> க்ஷெஹி ஈஉலொஈலைநூ: வஒஜிலைத ஈழுலெ ஹௌ ।
> ஈாஜா லெஅஉழுஈஷாஷ் நஈஉரும் வஒஜஷலைத கவயா ॥

வேள்விக்கு இறைவன் உருத்திரனு மாதலின் அவ்வுருத்திரனை நீ பூசியாதொழித்து ஏனைய தேவர்களை வேள்வியின்கண் பூசித்தலால் வரும் பயன் யாது கொல்? (பயன் இல்லை யென்பதாம்) எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், பலவகைச் சுருதி வாக்கியங்களானும், பின் வரும் பதினொரு மந்திரங்களும் உருத்திரனையே கூறும் மந்திரங்களென உறுதிப்படலானும், இப்பதினொரு மந்திரங்களே உருத்திர சங்கிதை எனப்படுகின்றன. அவற்றுள், ஈண்டுப் பதினொரு உருத்திரர்கள் போன்றே பதினொரு மந்திரங்களாகி இயைபு பெற்று நிற்றல் மிக வியக்கற்பாலதாம்.

மந்திரம் 1.

२ ३ १ २ ३ १ २ ३ १ २र ३ २ ३
आवो राजानमध्वरस्य रुद्रꣳ होतारꣳ सत्ययजꣳ रोदस्योः ।
३ २ १ २ २ ३ १ ३ २ ३ १ २ ३ १ २
अग्निं पुरा तनयित्नोरचित्ताद्धिरण्यरूपमवसे कृणुध्वम् ॥

ஆவோ ராஜாநமத்வரஸ்ய ருத்ரம் ஹோதாரம் ஸத்யயஜம் [ரோதஸ்யோ꞉ ।
அக்நிம் புரா தநயித்நோரசித்தாத்திரண்யரூபமவஸே க்ருணுத்வம் [॥

கீதப்பாடல்-1.

४२ ५ २२ ४ ३२ ३ २ ३४ ५ १ २२ १ २ २
आवो राजा । नमध्व । रस्यरुद्राम् । हो । ता । राम् । सत्ययजा३म् ।
२३ ४ ५ २ १ १ ३ २ ३ ४ ५ १ २ १ २ १
शोदसीयोः । अग्निम्पू । रा । तनयि । त्नो रचित्तात् । हिरण्य । रू । पा३मव ।
२ २ ४
सा ३-४-३ यि । का३र्णु । ध्वा६५६म् ।

ஈண்டுச் சாமம் என்பது, ஸா = அவ்விருக்கு மந்திரமே, அமம் = கீதப்பாடலானதாம். எனவே இருக்கு வேதத்தில், அடி, தளை, முதலியவற்றாலாக்கப்பெற்ற சந்தப் பதிகங்களே சங்கீதத்துடன் சேருங்கால் சாமகீதமாகின்றது என்பது பெற்றாம்.

அவற்றுள் இருக்கு வேதப் பதிகங்கள் கீதத்துடன் சேருங்கால், எழுத்து மிகல், திரிதல், அளபெடையேற்றல் முதலிய பல வேறுபாடுகளையடைகின்றன. ஒரு பதிகமே, இரண்டு, அல்லது மூன்று, நான்கு பதிகங்களாக ஆதலுமுண்டு. அவற்றுள், இம் முதல் மந்திரமோ, இருக்கு வேதத்திலும் ஒருபதிகமே, சாம வேதத்திலும் ஒன்றேயாமென்பதுணர்க.

இறப்பதன் முன்னரே பரமேசுரனை வழிபட வேண்டுமென ஒரு இருடியானவர் தமது புதல்வர்கட்கு அறிவுறுத்தும் முறையாக ஈசனிடத்து அன்புசெய்ய வேண்டுமென்னும் பொருளை மேற்கொண்டெழுந்தது இம் முதலாவது மந்திரமாகும்

மற்றும், இது, இருக்கு வேதம்-நான்காம் மண்டலம்-ஆறாஞ் சூக்தத்தின் முதல் மந்திரமாம். இதுவே சாம வேதத்தின் முதல் ஆர்ச்சிகம், ஆக்கி

னேய காண்ட (பருவ)ம் ஆறும் பத்து, ஆறுங்கண்டம் ஏழாம் மந்திரமுமாம்.

மந்திரத்தின் பதவுரை.

(हे पुत्राः !)	(ஹே புத்ராஃ !)	எமது புதல்வர்களே ! நீவிர்,
वः	வஃ	உங்களை,
अवसे	அவஸே	பாதுகாத்துக்கொள்ளுதற் பொருட்டு,
अध्वरस्य	அத்⁴வரஸ்ய	வேள்விக்கு
राजानं	ராஜாநம்	வேந்தனும்,
होतारं	ஹோதாரம்	பயனை யளிக்கின்றவனும், அல்லது ஆராதிக்கப் பெறுவோனும், அல்லது அழைத்தற் குரியானும்,
रोदस्योः	ரோத³ஸ்யோஃ	வானுலக மண்ணுலக மிரண்டிற்கும்
सत्ययजं	ஸத்யயஜம்	அன்னங் கொடுக்கின்றவனும், உண்மையில் நிறைந்திருக்கின்றவனும், அல்லது உண்மையால் போற்றப் பெறுகின்றவனும்,
हिरण्यरूपं	ஹிரண்யரூபம்	பொன்னார் திருமேனியனும்,
अग्निं	அக்³நிம்	அக்கினியி லிருக்கின்றவனுமாகிய
रुद्रं	ருத்³ரம்	உருத்தி (பரமேச) ரனை,
तनयित्नोः इव	தநயித்நோஃ இவ	மேகம்போன்று நிலையின்றி வரும்
अचित्तात्पुरा	அசித்தாத்புரா	'சித்தங் கெடுதல்' என்னும் மரணத்திற்கு முன்னர்
आकृणुध्वम्	ஆக்ருணுத்⁴வம்	உம்மிடத்து அருள்நோக்குடையனாய்ச் செய்துகொள்வீர்களாக.

விருத்தி யுரை.

வாமதேவர் ரிஷியாவர். இதுபற்றியே மிருதியும்,

"வாமதேவ ரிஷிஸ்தாஸாம் ஜ்ஞேய உத்யாஹ ஶௌநகஃ" "அவைகட்கு 'வாமதேவர் இருடியென்று உணரற்பாலது' எனக் கூறுகின்றார் சௌனக முனிவர்" எனக் கூறுகின்றது.

அல்லது, தேவதைகளே இருடிகளாவார்கள் எனப்படுதலின், இம் மந்திரத்திற்குரிய தேவதை உருத்திராதலின் உருத்திரரே இருடியாவர் என்பதுமாம். இதனாலன்றே, வேத பாடியகாரராகிய பட்டபாஸ்கரரும்,

" 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌮𑍃𑌷𑌯𑌃 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌾 " " சாம மறை மந்திரங்கட்குத் தேவர்களே இருடியாவர் அல்லது உருத்திரரே இருடியாவர் " என்று கூறியுள்ளார்.

ஈண்டு, " 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 " 'மந்திரத்தின் வாச்சியப் பொருளே தேவதையாம்' என்று நிருத்தமுங் கூறுகின்றது. இதனால், இம் மந்திரத்திலுள்ள 'உருத்திரன்' என்னுஞ் சொற்குப் பொருளாகிய பரமேசுரனே தேவதையாவன் என்க. சந்தம் திருஷ்டுப் என்பதுணர்க.

அற்றேல் அஃதாகுக. இம்மந்திரத்தில் உள்ள " அக்நிம் வாமாதந யிநெத்ரா: " என்னும் வாக்கியத்தில் 'அக்கினி என்னுஞ் சொல்லுமிருத்தலினனும், இது ஆக்கினேய காண்டத்தின் மந்திரமாதலானும், யாண்டும் வேள்விகளில் அக்கினியே முக்கியமாகக் கொள்ளப்படலானும், அந்தணர் முதலியோர்கட்கு அக்கினியே முக்கியமாகிய தெய்வமாதலானும், அதன் பொருளாகிய அக்கினியைத் தேவதையாகக் கொள்ளாதொழித்து வலிந்து கொள்ளும் பொருளாகிய உருத்திரனை மாத்திரம் தேவதை யெனக் கொள்ளல் எவ்வாற்றானாமெனின்?

நன்று கூறினாய், அஃதாமாறு காட்டுதும்:—

इन्द्रं मित्रं वरुणमग्निमाहुरथो दिव्यः सुपर्णो गरुत्मान् ॥

" இந்திரனையும், மித்திரனையும், வருணனையும் அக்கினி யென்று சொல்லுகின்றார்கள் " என இருக்குவேதம்-1-164-46-வது மந்திரங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

तदेवाग्निस्तदादित्यस्त द्वायुस्तदु चन्द्रमाः ॥

" அதுவே அக்கினியாம், அதுவே ஆதித்தனும், அதுவே வாயுவாம், அதுவே சந்திரனும், " என எசுர் வேதம், 322-1-வது மந்திரமுங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

ब्रह्मह्यग्निः ॥

'பிரமமே அக்கினி' என்று சத-பிரமாணம் 1-42-12-வது மந்திரமுங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

अयं वा अग्निः प्रजाश्च प्रजापतिश्च ॥

இவ்வக்கினியே பிரசைகளும் பிரசாபதியுமாம், என 6-1-2-42-வது மந்திரமுங் கூறுகின்றது. மற்றும்,

आत्मा वा अग्निः ॥

ஆன்மாவே அக்கினியாம், என-1-2-2-3-வது மந்திரமுங் கூறுகின்றது.

அஃதன்றியும்;

एतमेके वदन्त्यग्निं मनुमन्ये प्रजापतिम् ॥

"இதைச் சிலர் அக்கினி என்கின்றார்கள், மநுவாகிய யான் பிரசாபதியென்று எண்ணுகின்றேன்" என, மநு, அத்தியாயம் 12. சுலோக 122-வது அக்கினியே பரமேசுரனென்றே ஐயந்திரிபின்றிக் கூறுகின்றது.

அஃதல்லாமலும்,

"𑌵𑍇𑌦𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌦𑌧𑌤𑍀𑌹 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿"

"வேதங்கள் அக்கினியாகிய உன்னையே உருத்திரனென்று சொல்லுகின்றன; (ஆதலின்) உன்னையே சரணடைகின்றேன்" என வாயு புராணத்திலுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும்,

"𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍"

'அக்கினியை மகாதேவனென்றும், மகேசுரனென்றுஞ் சொல்கின்றார்கள்' என மகாபாரதம் அநுசாசன பருவத்திலும் கூறியிருக்கின்றதும் இங்குணர்தற்பாலது.

மற்றும், இவ்வாறே பலவிதமான பிரமாணங்களையும் கூரிய மதியுடையார் யூகித்துக்கொள்வாராக.

இவ்வாறாகிய வழி எமது புதல்வர்களே! நீவிர், (பரமேசுரனாகிய) உருத்திரனை அருள் நோக்குடையராய்ச் செய்து கொள்வீர்களாக என இயைத்துக்கொள்க. அதாவது துதித்தல், வணங்கல், அருச்சித்தல் முதலிய திருப்பணிகளால் உம்மிடத்து அவ்வுருத்திரனுக்கு அருள் நோக்குண்டாமாறு செய்து அப்பரமேசுரனை உமது அன்பு வயப்பட்டோனாய்ச் செய்து கொள்வீர்களாக என்பதாம்.

'ஈண்டு இவ்வாறு செய்தல் யாது பயனைக் கருதியோ?' என்பதற்கு 'உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுதற் பொருட்டு' எனல் உத்தரங் கூறிய வாறும்.

ஈண்டுப் 'பாதுகாத்தல்' என்பது வேண்டாதவைகளை விலக்கலும், நோய், வறுமை, மூப்பு, இறப்பு முதலியவற்றால் வரும் துன்பங்களைப் போக்கலுமாமென்றுணர்க.

இவ்வண்ணமாகும் பாதுகாப்பை முன்னிட்டு உருத்திரனுகிய பரமேசுரனுக்கு, நம்மிடத்து அருள் நோக்குண்டாமாறு அன்பு செய்வீர்களாக என்பது திரண்டபொருள்.

உருத்திரன் என்பது வடமொழியில் 'ருத்ர:' என்பதாம். அச்சொல், ரு=துன்பத்தை, த்ர:=போக்குகின்றவன், அல்லது, ரு=துன்பத்தின் காரணங்களை, த்ர:=போக்குகின்றவன் என விரிக்கப் பெறுதலின், காரணப் பெயர்பற்றியும், துன்பங்களையும் அதன் நிமித்தங்களையும் ஒருங்கே யொழிக்கின்றவன் பரமேசுரனேயாதலின் உருத்திரன் என்னுஞ்சொல் பரமேசுரவாசகமே யல்லாது பிறவாசகம் அன்றுமென்பதுங் கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

அற்றாகலினன்றே, வாயு சங்கிதையும்,

"𑌰𑍁𑌗𑍍 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍍 𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 𑌨𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌿𑌵𑌃 𑌪𑌰𑌮 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿"

"ருகாரம் துன்பங்கள், அல்லது துன்ப காரணங்கள் அவற்றைத் தொலைக்கின்றவன் எமது பரமேசுரனுகிய உருத்திரனெனப்படுகின்றான் ஆதலின் சிவனே மேலான காரணன்" என்று இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது.

அஃதன்றியும், இலக்கண வகையால் நோக்குமிடத்தும், ரு-த்ர:, என்னும் இரண்டு வடமொழிப்பகுதிகளும் பிருஷோதராதி கணத்திலுள்ளவைகளாமாதலின், "தொண்டாது அமங்களத்தை நீக்குதல்" என்னும் பொருளை கொள்ளக்கிடத்தலின் இலக்கண முறையானும் மேற் கூறிய பொருளுக்கோர் இடையூறுமின்மை யுணர்க.

அல்லது, 'ருத்ர:' என்பதை இடுகுறிப் பெயராமெனக் கொள்ளினும் சிறிதும் இழுக்கின்றும். என்னை? அச்சொல் கறுத்த கண்டன், என்பது முதலிய சகுணப் பிரமமாகிய பரமேசுரனையே யறிவுறுத்தலினென்க.

இதுபற்றியே "ஸ்தாணு ருத்ர உமாபதி:" என அமரகோசமும் கோஷிக்கின்றது.

மற்றும், சுவேதாசுவதர வுபநிடதமும்,

'𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑍋 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌿𑌃'

"எவன், தேவர்கட்கு முதல்வனாய் நிற்கின்றவன் உலகைக் கடந்தவன் உருத்திரன் மகரிஷி" என்று கூறுகின்றது.

அவ்வாறே, அவ்வுபநிடத வுரையும், "𑌰𑍁𑌦𑍍 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃", "ருத் என்னுந் துன்பங்களைப் போக்கலால் தங்களைப் பாதுகாக்கின்றேன் ஆதலின் ருத்திர என்பது வெளிப்படை" என்று கூறுகின்றது.

அல்லது, "𑌰𑍋𑌦𑍇𑌰𑍍𑌣𑌿𑌲𑍁𑌕𑍍𑌚" என்னும் வடமொழிப் பாணினி இலக்கண சூத்திரத்தால் ரோதனம் (அழுகை) என்பதே பொருளாமெனக் கொள்ளினும் இழுக்கின்றாம் என்னை? "𑌰𑍋𑌦𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌇𑌤𑌿" 'பிரளயகாலத்தின் உயிர்களனைத்தையும் அழுமாறு அழிக்கின்றவன்' என்பதே பொருளாய் முடிந்து மேற்கூறிய பொருளையே வலியுறுத்துகின்றமையினென்க.

அற்றேலஃதாகுக. இங்ஙனங் கூறியவாற்றால் அக்கினியும் உருத்திரனும் ஒன்றுமென்பதே துணியப்படுதலின் முன்னர்க் கூறியவாறே அக்கினி அழுததை உருத்திரன் அழுதான் என்று கொள்ளின் வருமிழுக் கென்னைகொல்? அற்றன்று. ஆண்டு அஃது இயையாமையினென்க. அஃதாமாறு:—முன்னொருகால் தேவர்கள் அசுரர்களை வென்றும் கொன்றும் அவர்களுடைய தனங்களனைத்தையுங் கவர்ந்து அக்கினி தேவன்பால் வைத்து, அக்கினியே! நீ, இவற்றைப் பாதுகாத்துப் பின்னர் எமக்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்று உறுதி செய்துவிட்டு, முன்போல் போர் முதலியவற்றை முடித்துக்கொண்டு, தேவர்கள் அக்கினியின்பால் வந்து முன்னர் நாங்கள் நின்னிடத்தில் வைத்த தனங்களை எமக்குக் கொடுப்பாயாக என்று அக்கினியைக் கேட்க, அவற்றைக் கொடுக்க மனமிலாதிருக்க அதைக் கண்ட தேவர்கள் அக்கினியை வற்புறுத்தியபோது அக்கினி அழுதது அதுவே வெள்ளியாயிற்று; ஆதலின் தீயை யோம்புங்கால் வெள்ளியைத் தானஞ் செய்யில் அழல் நேரிடும் என்னும் கதை வேதத்திலேயே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆனால் ஆண்டு, அக்கினி யென்பது ஐவகைப் பூதங்களுள்

ஒன்றாகிய அக்கினியே யன்றி அனைத்திற்குங் காரணமாகிய உருத்திரன் அன்றென்பது உற்று நோக்குவோர்க்கே தெற்றென விளங்கும், மதப்பேய் கொண்டு மாறுகூறுவோர்க்கு மருந்தென்னை?

இவையனைத்தையும் கருத்தில் அடக்கிக்கொண்டன்றோ, நேரே சுருதியும், பிராணனை உருத்திரன் எனல் எவ்வாறு மென்றாசங்கித்துக் கொண்டு;

"ப்ராணோவாவ ருத்ர ஏஷ ஹீதம் ஸர்வம் ரோதயதீதி" என்றதற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் விடை கூறுமுகத்தால் இப்பொருளை இனிது விளக்குகின்றது என்பது ஈண்டு உற்று நோக்கத்தக்கதொன்றாம்.

'வேள்விக்கு வேந்தன் என்பது' வேள்விகளனைத்திற்கும் இறைவனா யிருக்கின்றவன் என்பதாம்.

அற்றேல்? வேள்விகட்கெல்லாம் இறைவனாந் தன்மை உருத்திரன் பாற் பொருந்தல் எவ்வாற்றாலாமெனின்? வேள்விகளில் அளிக்கின்ற அவிகளை (தேவ வுணவுகளை) இப் பரமேசுரனே யருந்துகின்றவனாதலின் இனிது பொருந்துமென்க.

அங்ஙனமாயினும், வேள்விகளனைத்திலும் ஒவ்வொரு வேள்விக்கும் ஒவ்வொரு தேவதையும் சிறந்ததாய் நின்று அவிகளை யேற்குமெனில், பரமேசுரனே உண்கின்றானெனல் முற்றும் முரணாமெனிலோ? அற்றன்று; ஆசங்கித்தது ஒருபுடை உண்மையாமாயினும் அவிகளை யுண்ணுகின்ற பல வகையான தேவர்களனைவரும் முடிவில் பரமேசுரன் வடிவர்களேயாதலின் அவனொருவனே உண்கின்றான் என்றதற்கு இழுக்கொன்றுமில்லை யென்பதுணர்ந்து கொள்க.

மற்றும், உண்மையில் உற்றுநோக்குங்கால் வேள்விகளனைத்திலும் அவிகளை யுண்கின்றவனும், வணக்கம் முதலிய வழிபாடுகளை ஏற்றுக்கொள்கின்றவனும் பரமேசுரனே யென்பது அனைவருக்கும் உடன்பாடற்பாலதாமென்பது தேற்றம்.

இதைத் தழுவியன்றோ மிருதியும்,

"அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச" 'வேள்விகளனைத்திலும் கொடுக்கின்ற அவிகளை உண்கின்றவனும், இறைவனும் யானாகவே யிருக்கின்றேன்' என்று கூறுகின்றது.

"வட்டக்குண்டத்தி லெரிவளர்த்தோம்பி மறைபயில்வார், அட்டுக் கொண்டுண்பதறிந்தோமே" என்னும் திருமறை வாக்கியங்களும் ஈண்டு கொள்ளற்பாலன என்பது பெற்றாம்.

வணக்கம் முதலியவைகள் ஏனைய தேவர்களைக் குறித்துச் செய்ய வேண்டுமென்பது சுருதிகளிற் கூறப்பட்டிருப்பினும், பரமேசுரனே வணக்கத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுதற் குரியானென்பதும், பிற தேவதைகள் ஏற்றுக் கொள்ளற்குத் தக்கார்கள் அல்லரென்பதும் மேற்கூறிய வகையாற் பொருந்துமாறுணர்க.

இப்பொருளையே, பழையோர்களான பேராசிரியர்களுள்ளும் மிகப், பழையோரான தெய்வத்திருவருள் நிறம்பழுத்த அரதத்த சிவாசாரியரும்,

"நமோ நமோ ந ஸமஸ்தி நாதோஸ்ய ஹீதமோ ந ஹி ஸ்ரீமதி"

"வணக்கத்திற்கு வரம்பு நிலமாகிய பரமேசுரனாகிய நினைத்தவிர்த்து அத் தேவர்களுள் ஒருவர்க்கேனும் அவ் வணக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள ஆற்றலில்லை, வேந்தன் திருமுடியைத் திருடியவனொருவன் அம்முடியைத் தனது தலையில் அணிந்துகொள்ள முடியாதவன் ஆவனன்றே, அது போன்று" என்று தாமியற்றிய சுருதி சூத்திமாலையிற் கூறியுள்ளார்.

இதுபற்றியே நாட்டிய நூலும், "வச்சிரமுத்திரையால் இந்திரனையும், பத்மினிமுத்திரையால் பிரமனையும், சங்கினிமுத்திரையால் விஷ்ணுவையும், உருத்திர பரமேசுரனைத் தலை மேல் கைகுவித்தலாகிய வணக்கத்தாலும் பாவித்தல் வேண்டும்" என்று கூறுகின்றதென்க.

இவ்வாற்றால், இந்திரன் முதலிய தேவர்களைப் பிரியப்படுத்தும் பொருட்டுச் செய்யப்படுகின்ற கருமங்களும் பரமேசுரனையே பிரியப்படுத்துவனவாய் முடிதலால் உருத்திர பரமேசுரனே வேள்விக் கருமங்களிற் கொடுக்கப்படும் அவிகளை யருந்தி, வணக்கம் முதலிய வழிபாடுகளால் மகிழ்ந்து, பயனைக் கொடுக்கும் இறைவன் என்பது இனிது பெறப்பட்டமை காண்க.

மற்றும், இது போன்றே புராணங்களும்,

யஸ்யைவ வாஜிவளஜாஜெ: ஸ்ரீதா ஸ்ரீதொ ஹவெந்திதா।
தஸ்யைவ ஸவஹ ஸம்ஸ்ரீதா ஸ்ரீதொ ஹவதி ஶங்கர:॥

"புத்திர பௌத்திரர்கள் பிரியமடைதலால் பிதா பிரியமடைவது போன்று, தேவர்கள் அனைவரும் பிரியமடைதலால் சங்கராகிய பரமேசுரர் இனிது பிரீதி யடைகின்றனர்" என்று கூறுகின்றன.

ஈண்டு, வேள்வி முதலியன 'அபூர்வமாகிய புண்ணிய வாயிலாகப் பயனை யளிக்கின்றன' என்னும் ஒரு சாராரின் உடன்பாட்டையும் நன்கு உற்று நோக்கின் புண்ணியமாகிய அவ் வபூர்வமும் பரமேசுரனுடைய அருளே யன்றி வேறில்லை யென்பதும் உணரற்பாலதாம்.

ஈண்டு "வேள்விகட்கெல்லாம் இறைவனுதற்றன்மையாவது, வேள்விப் பயனை யளிப்பதில் சுவதந்திரமும், மாறுபடில் அதைச் சிட்சித்தலுமாம்; இப் பொருளே தக்கனுடைய வேள்வியில் பல தேவர்களிருந்தும் பரமேசுரனது அம்சமாகிய வீரபத்திரரால் அவ்வேள்வி நாசமாக்கப்பட்டது, பின்பு அவர் மானுக ஓடியும் வேள்வியைக் கெடுத்தனர்" என்பதும், மற்றும், சிவபுராணம், பாகவதம் முதலிய புராணங்களால் சில கதைகளைக்கொண்டு நன்கெடுத்துப் போதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், இப்பொருளையே தைத்திரீய சுருதியும்;

"ஷெவா வெவ யஜூஉ—ஊஉஷாயநு வா யஜு உவிய்யூக"

"உருத்திரனைத் தவிர்த்துத் தேவர்கள் வேள்வி செய்தனர், அவ் வேள்வியை உருத்திரன் நாசப்படுத்தினன்" என்று கூறுகின்றது.

அஃதன்றியும், இப்பொருளை இனிது விளக்குதற்பொருட்டே ஈண்டு, (ஹோதாரம்) 'பயனை யளிக்கின்றவனும்' அல்லது 'ஆராதிக்கப்பெறுவோனும்' என விதந்து கூறப்பட்டதூஉமென்க.

எவ்வாற்றால் அப்பொருள் விளக்கமானதாமெனின்? கூறுதும்:— 'ஹோதாரம்' என்னும் வடமொழிச் சொல்லில் உள்ள, ஹு, என்னும் ப்குதிக்கு, ஈதல், உண்ணல், என்னும் இருபொருளும் உள்ளதால், அதற்கு வடமொழி யிலக்கணத்தைத் தழுவி, பயனை யளிக்கின்ற உருத்திரனை யெனக் கொள்ளப்பட்டிருத்தலி னென்க.

அல்லது 'ஹோதாரம்' என்பதற்கு ஆராதிக்கப்பெறுவோனை எனப் பொருள் கொள்ளினும் இழுக்கின்றாம். என்னை? "விஷ்ணு ருபாம்ஸு யஷ்டவ்ய:" என்றாற்போல 'ஹோதவ்யம்' எனவாகி ஆராதிக்கத்தக்கோனை எனப் பெற்று எல்லா வேள்விகளிலும் இறைஞ்சுதற்குரிய பரமேசுரனை என்னும் பொருளை கொள்ளக்கிடத்தலின் என்க.

உண்மையிலோ 'ஹோதார:' என்னும் சொல் 'ஹ்வயதே' (அழை) என்னும் வடமொழிப் பகுதியிற் பிறந்ததாம்.

அற்றாகவினன்றே ஐதரேயப் பிராமணமென்னுஞ் சுருதியும் இவ்வாறே கூறுகின்றது.

ஈண்டு 'ஹோதவ்யம்' எனக் கொள்ளுமிடத்து 'அழைத்தற்குரியானை' எனப் பொருள்கோடலே தகுதியாம். என்னை? அனைவருந் துன்புறுமிடங்களில் உருத்திர பரமேசுரனை அழைப்பதற்குரியான் ஆதலி னென்க.

இதையே "ஆதரித் தழைத்தா லதந்துவே யென்றருளாயே" என்று கூறுகின்றது திருமறையும், பயனை யளிக்கின்றவனை என்றதோ, பட்டபாஸ்கரரின் பாடியத்தைத் தழுவிக் கூறியதாமென்றுணர்க.

'அன்னங் கொடுக்கின்றவனும்' என்பது. இருவித வுலகிற்கும் உணவுப் பொருள்களை யளிக்கின்றவனை யென்பதாம். என்னை? 'யஜ' என்னும் வடமொழிச் சொல், "தேவாராதனை, சங்கதி, கரணம், தானம்" என்னும் பொருள்களையுடையதாம் ஆதலின் 'அன்னத்தைத் தானஞ் செய்கின்றவன்' என்னும் பொருளும் பொருந்துமென்று கொள்ளலாமென்க.

அல்லது, மூலத்தில் சத்திய யஜனை என்பது சத்தியமான அதாவது பலவகையான ஆராதனையை யுடையானை எனினுமாம்.

அல்லது, உண்மை கூறலாகிய ஆராதனையை யுடையானை என்பதாம். இதனால் எய்தருஞ் சிவமன்றி மற்றொன்றை யிசைத்தல் பொய்யென்பது பெற்றாம்.

இது பற்றியே சுருதியும்,

"ஸத்யேநைநம் தபஸா யோநு பச்யதி" "சத்தியமாகிய தவத்தினால் இப்பரமான்மாவை எவன் காண்கின்றானோ" என்று கூறுகின்றது. இவ்வாறே கண்ணபிரானும்,

"ஸத்யசௌசார்ஜவத்யாகைஸ் தபஸா நியமேந ச"

'உண்மை, தூய்மை, ஆராமை, விடல், நியமம் என்பவற்றால் யான் பூசிக்கப் பெறுகின்றேன்' என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

அல்லது, சத்தியம் என்பது என்றுமுள்ள தனது சத்தை அதாவது வடிவத்தை வானுலக மண்ணுலகங்களில் நிறைந்திருக்குமாறு செய்கின்றவனை யென்பதாம்.

அற்றாகலினன்றே "ஈஶாவாஸ்ய மிதம் ஸர்வம்" என்றெழுந்த ஈசாவாஸ்ய உபநிடத முதலிய நூல்களனைத்தும் இப்பொருளையே முழங்குகின்றன.

இவ்வாறே, காளிதாசரென்னுங் கவிச்சக்கரவர்த்தியாரும்,

"வேதாந்தேஷு யமாஹுரேகபுருஷம் வ்யாப்ய ஸ்திதம் ரோதஸீ"

"மறை முடிகளில் கூறப்பட்டுள்ள ஒரு பரமான்மாவானது வானுலக மண்ணுலகங்களில் நிறைந்து நிற்கின்றது" என்று கூறியுள்ளார் என்பதும் காண்க.

'பொன்னார் திருமேனியனும்' என்பது, பொன் போன்ற திருமேனியை யுடையவன் என்பதாம்.

இப்பொருளையே சுருதிகளும்,

"நமோ ஹிரண்யபாஹவே ஹிரண்யவர்ணாய ஹிரண்யரூபாய ஹிரண்யபதயே அம்பிகாபதயே உமாபதயே பஶுபதயே நமோ நம:"

"பொற்றோளுடையானுக்கு வணக்கம், பொன்னிறமுடையானுக்கு வணக்கம், பொன் வடிவுடையானுக்கு வணக்கம், பொன்னுக்குத் தலைவன் பொருட்டு வணக்கம், அம்பிகையின் தலைவனுக்கு வணக்கம், உமையின் இறைவனுக்கு வணக்கம், பசுக்களுக்குப் பதியானவனுக்கு நமஸ்காரம்" எனவும்.

"ய ஏஷோऽந்தராதித்யே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருஶ்யதே ஹிரண்யஶ்மஶ்ருர் ஹிரண்யகேஶ"

"சூரியனுக்குள் பொன்மயமான தாடிகளை யுடையவனும், பொன்மயமான மயிர்களை யுடையவனும், பொன்மயனுமாகிய ஒரு பரமபுருடன் காணப்படுகின்றான்" எனவும், மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான வகையாகவும் கூறுகின்றன.

மற்றும், மிருதிகளும்,

"தப்தஹாடகஸங்காஶம் ஶிதிகண்டம் த்ரிலோசநம்"

"உருக்கிய பொன்போன்ற திருமேனியை யுடையவனை, காளகண்டனை, முக்கண்ணனை" எனவும்,

" ஈஶாநம் கல்பத்ருமமூலஸ்தம் த்ருதகாஞ்சநநிபம் "

" கல்பந்துருமத்தின் வேரானவன் உருக்கிய பொன்போன்றவன் " எனவும், மற்றும் பலவகையாகவுங் கூறுகின்றன.

அக்கினியிலிருக்கின்றவனும், அக்கினியின்கண் இருக்கின்றவனே யெனக் கோடலு மியைபுடைத்தாம் ஆதலினென்க. என்னை? சுருதி மிருதிகளில் அவ்வாறே கூறப்பட்டிருத்தலினென்க.

அவற்றில் சிலவருமாறு :—

" யோ ருத்ரோ அக்னௌ யோ அப்ஸு ய ஓஷதீஷு யோ அக்னௌ திஷ்டந்நக்னேரந்தரோ யமக்நிர்ந வேத யஸ்யாக்நி: ஶரீரம் யோ அக்நிமந்தரோ யமயதி "

"யாதொரு உருத்திர பரமேசுரன் அக்கினியில் இருக்கின்றானோ, நீரின் கண்ணும், கொடி செடிகளிலும் இருக்கின்றானோ, எவ்வுருத்திரன் அக்கினியிலிருந்துகொண் டிருக்கின்றானோ, எவ் வுருத்திரனை அக்கினி அறிய வில்லையோ, எவ்வுருத்திரனுக்கு அக்கினியே திருமேனியோ, எவ்வுருத்திரன் அக்கினிக்குள்ளிருந்துகொண்டு அதை ஏவுகின்றானோ " என்பதாம்.

மற்றும், " அக்னௌ திஷ்டதி விப்ராணாம் "

" அந்தணர்களுக்கு அக்கினியிலிருக்கின்றான் " என்பதுமாம்.

மற்றும் பலவகையாகவுங் கூறுகின்றன என்பது ஆண்டாண்டு உணரற்பாலது.

ஈண்டு, உருத்திர பரமேசுரன் அக்கினியாகிய திருமேனியை யுடையானெனவும், அக்கினியைச் செலுத்துவோனெனவும் கூறப்பட்டிருத்தலின், 'யாண்டும் தேகத்தைக் கொள்ளுங்கால் தேகியே கொள்ளப்படுகின்றான்' என்பது நியாயமாமென்பது முணரற்பாலது. இதனால் பரமேசுரனுடைய திருமேனியாகிய அக்கினியைக் கொள்ளுமிடத்து அவ்வுடம்பை யுடைய உருத்திர பரமேசுரனையே கொள்ளக்கிடக்கின்றமை காண்க.

அன்றியும், அக்கினி யென்பதே உருத்திர பரமேசுரனை யறிவுறுத்துஞ் சொல்லாம்; ஆதலின், அக்கினி என்பதன் பொருள் நேரே உருத்திர பரமேசுரனேயாகின்றான்; மற்றையன் அல்லன்.

இதுபற்றியே சுருதிகளும்,

" ஸ ஏவ விஷ்ணு: ஸ ப்ராண: ஸ காலோக்நிஸ்ஸ ஆத்மா "

"அவனே விஷ்ணு, அவனே பிராணன், அவனே காலன், அவனே அக்கினி, அவனே சந்திரன்" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் பரமேசுரனே அக்கினி யெனக் கூறுகின்றன. இதனால் அக்கினி யென்னுஞ் சொற்பொருள் உருத்திர பரமேசுரனே என்பது பெற்றும்.

அல்லது, அக்கினி என்னுஞ் சொல், அக்ரே=மேல், நயதி=கொண்டு போகின்றவன் என விரித்துப் பொருள் கொள்ளினும், சோமரசத்தை யருந்தியவர்களை மேற்பதவியை யடையுமாறு செய்கின்றவனும் உருத்திர பரமேசுரனே யாவன்; ஆதலின், அக்கினி யென்பது உருத்திர பரமேசுரனுக்கு ஒரு சிறந்த காரணப் பெயரா மென்பது ஈண்டு உணரற்பாலது.

அல்லது அமி, (அகி,) என்னும் பிராப்திப் பொருளைக் கொண்டு நகாரத்தைக் கெடுக்குமிடத்து எங்கும் நிறைந்து நிற்கின்றவன் எனப்படுதலின் உருத்திர பரமேசுரனே கொள்ளப்படுவன் என்பதும் உணர்க. இத்தகைய சொல்லமைவுக்கும் வடமொழியிலக்கணம் இடங்கொடுக்கின்றதென்பதுங் காணத்தக்கது. இதை வடமொழிப் பாடியத்திற் காண்க.

மற்றும், சருவ கதத்தன்மை எனப்படும் எங்கும் நிறைதற் றன்மையானது ஒன்று கொள்ளப்படவே ஏனைய சருவக்ஞத்தன்மை முதலிய எண் குணங்களும், அக்கினி யென்னுஞ் சொல்லானே குறிப்பிக்கப் பெற்றன என்பதை யூகித்துக்கொள்க.

அல்லது, பரமேசுரனுடைய, அட்டமங்கள மூர்த்தங்களில், அக்கினியும் ஒரு மூர்த்தமாமாதலின், ஈண்டு அக்கினி அபிமானியாகிய மூர்த்தியையே அக்கினி யென்னுஞ் சொல் தெரிவிக்கின்றதெனினும் சிறிதும் முரணின்றென்பது முணர்க.

இது பற்றியே சிவபுராணமும்,

"[illegible] |
[illegible]"

"ஒளிப்பிழம்பானதும், மங்களமானதும், உருத்திர மயமானதும், கோரவடிவமுமாகிய உருத்திரனுடைய மூர்த்தியானது உலகின்கண் உள்ளும் புறம்பும் நிறைந்து நிற்கின்றது" எனக் கூறுகின்றது.

மற்றும், எல்லாமுணர்ந்தவராகிய வியாசபகவானும் தாமியற்றியருளிய பிரமசூத்திரமென்னும் சாரீரகமீமாஞ்சை (ஆராய்ச்சி) யின்கண்,

" அபிமானி வ்யபதேஶஸ்து விஶேஷாநுகதிப்யாம் "

"சிறப்பாலும் இயைபாலும் அபிமானி என்னும் வழக்கும் உண்டு" அதாவது ஒருபொருளைக் கொள்ளுமிடத்து அதனுடைய விசேடத்தாலும் இயைபாலும் அதனுடைய அபிமானியுங் கொள்ளப்படும் என்பதாம். எனவே, ஈண்டு அக்கினி தேவதையைக் கொள்ளில் மேற்கூறிய புராண வாக்கியத்திற்கு முரண்படுமாதலின் அவ்வக்கினியைத் தனக்கோர் மூர்த்த (வடிவ) மாய்க்கொண்டு அதில் அபிமானம் வைத்துள்ள உருத்திர பரமே சுரனே கொள்ளத்தக்கான் என்பது தாமேபோதரும்,

மந்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு வருமாறு :—

'வேண்டுவதை யீவான்' என்னும் வேள்விகட்கெல்லாம் வேந்தனும், வேள்வியால் ஆராதிக்கப்பெறுகின்றவனும், உண்மை யுரைப்பதிற் பிரிய முடையானும், புவனங்களனைத்திலும் நிறைந்திருக்கின்றவனும், வானுலக மண்ணுலகங்களின் போகப்பொருளை யளிக்கின்றவனும், பொன்னார் திரு மேனியனும், அக்கினிக்குள்ளிருந்து செலுத்துகின்றவனும், வழிபடு வோரை மேற்பதத்திற் சேர்க்கின்றவனும், அனைத்திற்கும் அதிட்டானனும், சருவக்ஞனும், பவத்துன்பைப் போக்குகின்றவனும், என்றுமுள்ளவனும், மற்றும் பலவகை மங்கள குணங்களோடு கூடியவனுமாகிய உருத்திர பரமே சுரனை, எமது புதல்வர்களே! நீவிர், அருள்நோக்குடையவனாகச் செய்து கொள்வீர்களாக என்பதாம்.

'மேகம்போன்று நிலையற்ற மரணத்தின் முன்னர்' என்பது. எமது பிதாவே! பரமேசுர வழிபாடு அனைவரானும் செய்யற்பாலதாமென்பது உண்மையேயாம். அவ்வாறே யாமுஞ் செய்கின்றோம். ஆனால் இதனுள் ஒன்றுளது. அஃதென்னையெனின்?

வேதமானது,

" ஶதாயு: வை புருஷ: "

'நூறுவயதுடையவன் மனிதன்' என்று கூறியிருத்தலின் மனிதர்க்கு வயது நூறுமென்பதில் ஐயமில்லை. இதில் தொண்ணூறுவயது சென்ற பின்னர் அவ் வழிபாடு செய்யில் மிக நலமாம். நீவிர் எம்மை இப்போதே வழிபாடு செய்தல்வேண்டுமென விரைவுப்படுத்தல் என்னை எனின்? அதற்கு,

இருடி, தமது புதல்வரை நோக்கிக் கூறுகின்றார்:—புதல்வர்களே! நீவிர், இவ்வண்ணம் ஆசங்கை செய்யாதீர்கள். ஏனெனின்? இன்றைக் கிருந்தாரை நாளைக் கிருப்பரென்றெண்ணவோ திடமில்லை யாதலின் என்க. ஆயுள் இவ்வளவே யென்று உறுதி கூறலும், இறக்குங்கால மிதுதா னென்று தெரிந்து சொல்லலும் யாவர்க்கும் மிக அரிதாமாதலின் இனிது வாழுங்காலத்திலேயே இறைவனை வழிபடல் வேண்டுமென்றுணர்வீர்களாக. இது தமது மக்களை யுடன்படுத்துவார் போன்று உலகிற்குக் கூறுகின்றார் என்பது காண்க.

'சித்தங்கெடல்' என்றதால் சித்தத்தை உபலக்கணமாகக்கொண்ட இந்திரியங்களனைத்துங் கெட்டொழிதலாகிய இறத்தல் கொள்ளப்பட்டது.

ஈண்டு, 'நானேதும் பிறப்பஞ்சேன் இறப்பதனுக் கென்கடவேன்' எனவும்,

"மரண வேதனை யாவரால் அறியலா மயங்கி யைம்புலன் அந்தக்
கரணம் யாவைம் கலங்கிட வருந்துயர் கடவு ளேயறி கிற்பான்"

எனவுங் கூறிப் போந்தவாறே,

மற்றும், எண்ணிறந்த பெரியார்களும், நூல்களும் மிகப் பயந்து முறை யிடுகின்ற இறப்பினால் வருந் துன்பத்தை உற்று நோக்கின் மனமுருகாதாரும் உளரோ? இலர் என்பதாம்.

மரணம் வருங்காலம் நியம மன்றுமோ வென்பதற்கு, 'கணப்போதே னும் நிலைத்திருக்குமென்று எண்ணவுங் கூடாததாய் மேகத்தைப்போன்று நியமமின்றி வரும்' எனக் கூறினார் என்பது.

இதுபற்றியே,

"இறக்குங் காலத்தைத் தெய்வமு முணராதெனின் மக்களெவ்வாறு ணர்வர்" என்னும் வழக்கச் சொல்லும் நிகழ்கின்றது.

இவ்வாற்றால், இனிது வாழும்போதே மக்களாய்ப் பிறந்த அனைவரும் பரமேசுரனையே வழிபடல் வேண்டு மென்பதும், அவ்வண்ணம் வழிபாடு செய்தல் அனைவருக்கும் எளிதாமென்பதும் பெறப்பட்டன. எளிதாதலும் 'யாவர்க்குமா மிறைவர்க் கொருபச்சிலை' என்றாற்போல எளிய சாதனங்களைக் கொண்டே செய்யற்பாலதா மாதலினென்க. அவ்வழிபாடே வேண்டியவற் றை யடைவித்தல், வேண்டாதவற்றை விலக்கல் என்னும் பாதுகாப்பிற்குச் சிறந்த சாதனமாமென்பது முணர்க.

இக்கருத்தைக் கொண்டே கந்த புராணம் மலயாசல கண்டமும்,

“யாவந்நாயாதி மரணம் யாவந்நாக்ரமதே ஜரா ।
யாவந்நேந்த்ரிய வைகல்யம் தாவத்பூஜய சங்கரம்”

“மரணம் எதுவரையில் வரவில்லையோ, எதுவரையில் கிழத்தன்மை வரவில்லையோ, எதுவரை புலன்கள் கெடவில்லையோ, அதுவரையும் சங்கரனைப் பூசிப்பாயாக” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும்,

“ப்ரஹ்மண: ஸ்ரஷ்டி கர்த்ருத்வம் விஷ்ணோ: பாலநவைபவம் ।
இந்த்ரஸ்ய ஸ்வர்க ராஜ்யத்வம் சிவ பூஜாவிதே: பலம்”

“பிரமன் உலகைப் படைப்பதும், விஷ்ணு உலகைக் காப்பதும், இந்திரன் சுவர்க்கத்தை ஆள்வதும், சிவபூசையின் பயனும்” எனச் சிவபூசையின் பயனை யெடுத்துக்கூறி, சிவபூசை பண்ணல் வேண்டுமென்பதையே வற்புறுத்துகின்றது.

அங்ஙனமே, பிரமோத்தரகாண்டமும்,

“பத்ர மாத்ரேண ஸந்துஷ்டோ யோ ததாதி நிஜம் பதம் ।
அஹோ சம்போ: பூஜாயா மாஹாத்ம்யம் விஸ்மயாவஹம்”

“ஒரு பச்சிலையால் பிரியமடைந்த ஈசுரன் தனது பதத்தை யளித்தருள்கின்றான். ஐய! பரமேசுரனுடைய பூசையின் மான்மியம் வியப்பாயிருக்கின்றது” என்று கூறுகின்றது.

அவ்வாறே பாரதமும்,

“யாவச்சசாங்க தவளாமலபத்த மௌளி:
ந ப்ரீயதே பசுபதிர்பகவாந் மமேச: ।
தாவஜ்ஜராமரண ஜந்ம சதாபிகாதை:
து:க்காநி தேஹவிஹிதாநி ஸமுத்வஹாமி”

‘இளம்பிறை சூடிய மௌலியனும், பசுபதியும், பகவானுமாகிய மகேசுரன் எதுகாறும் பிரியமடைந்திலனோ, அதுகாறும் நூற்றுக்கணக்கான மூப்பிறப்புக்களில் அடிபட்டு உடம்பால் உண்டாகின்ற துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொள்வேன்” என்று கூறுகின்றது. இது உபமன்யு முனிவர்

சரிதமென்றுணர்க. இதுபற்றியே, மகான் அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களும், வெள்ளெருக்கம்பூ முதலியவைகளால் உனது திருவடியைப் பூசிக்குந்தன்மை யொன்றை எனக்கருள் செய்வையேல், அதனல் முத்தியென்பது தானே வரும் என்றனர்.

மற்றும், இவ்வாறே அளவற்றுள்ள பிரமாணங்களை யூகித்துணர்க என்பதாம்.

(1)

விருத்தியுரை முற்றும்.

முதல் மந்திரம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் மந்திரம்.

இம்மந்திரம் இருக்குப் பதிகத்திற்கு ஒரு பதிகமாகவும், சாமகீதத்தில் நான்காகவும் உள்ளதாம்.

இருக்கு மந்திரம் 2.

१ २   ३ १र   २र   ३ १ २ १ २
तद्वो गाय सुते सचा पुरुहूताय सत्वने ।
२उ   ३   २   ३ १ २
शं यद्गवे न शाकिने ॥ २ ॥

தத்³வோ கா³ய ஸுதே ஸசா புருஹூதாய ஸத்வநே ।
ஶம் யத்³க³வே ந ஶாகிநே ॥

கீத மந்திரம் 2.

५ र   ४५   १ ^   ३ २   ३   ५ १   रर २र   १ २
तद्वो होवा । गायार । सुता ईसार३४चा पुरु हूताय सात्वा ।
-   १   २ २ ^   ३   ५   १ ^ ३   ५ रर
नारयि । शयत् । हा । औ३हायि । गार३४वायि । नारशार३४औ हो वा ।
२   १   १२ १ १
ए३ । किनेर३४५ ॥

கீத மந்திரம் 3.

५ र र २ १ ३ ३र २ १ २
तद्वो गया । सुतायि सचा३ । पुरु२३हूता३४ । हा हो३ । यासा
^३ ५ २ १ - - १ ५
त्वा२३४नायि । श यद्रा२३वे । न शौ२ । हौ२ । हुवो२३४ । वा ।
४ ५
का५यिनो६हायि ॥

கீத மந்திரம் 4.

५ र र र ५ २ र१र र२ १ १र१र १ ७
तद्वो गाय सुते सचा६ए । यु पु हूताय सत्वने । पुरु हूता । या सत्वा
२ ४५ २ ^३ ५ १ ४ २^ ५
ना इ । शयत् । गौवा ओ वा । ना शा । का । ईनो हायि ।

கீத மந்திரம் 5.

५ र र र ५ २ र१र १ २
तद्वो गाय सुते सचा ए । पुरुहूताय सत्वना ई । शं यद्रा वे । ऐ हो
२ १ १ ३ ५र र ३ र२
आ ईही । नशा का ईना औ होवा । ई हा उ ॥

இந் நான்கும் தத்வோவர்க்கம் எனப்படுகின்றன.

இவற்றிற்கு மூலகாரணமாகிய இரண்டாவது மந்திரத்தின்

பதவுரை.

(हे स्तोतार: !)	(ஹே ஸ்தோதார:)	(துதிப்போர்களே !)
व:	வ:	நீவிர்
सुते	ஸுதே	புத்திரப்பேறு முதலிய பயனை யடைவதற்கு,
पुरुहूताय	புருஹூதாய	பல பெரியோர்களால் அழைத்தற்கும் பூசித்தற்கும் உரியானும்,
सत्वने	ஸத்வநே	ஈகையில் பேராற்றலுடையானும்,
शाकिने	ஶாகிநே	சாகரத்தை யுண்டாக்கிய இருடியால் மகிமையை உணரப்பெற்றவனும்,
इन्द्राय	இந்த்ராய	இந்திர வடிவங் கொண்டுள்ளவனுமாகிய பரமேசுரன் பொருட்டு,

गवे न	𑌗𑌵𑍇 𑌨	பசுவிற்குப் புதிய கன்றனது களிப்புண்டாக்குவது போன்று
यत् शं	𑌯𑌤𑍍 𑌶𑌂	யாதொரு சங்கீதம் களிப்பை யுண்டாக்குகின்றதோ,
तत्	𑌤𑌤𑍍	அச் சங்கீதத்தை,
सचा	𑌸𑌚𑌾	கூடியுள்ளவராய்,
गाय	𑌗𑌾𑌯	பாடுவீர்களாக.

விருத்தியுரை.

இம்மந்திரத்திற்கு, சம்யு, வார்ஹஸ்பத்தியர் ரிஷிகள் ஆவர். இச் சாமகீதத்திற்கோ, உருத்திரர், மிருக்யுர் ரிஷியாவர். வடமொழிச் சந்தம் காயத்திரி.

தேவதை, இந்திரனுடைய திருமேனி கொண்டு நிற்கும் உருத்திரனே யாவன்.

" துதியாளர்களே! நீவிர், இந்திரனென்னும் உருத்திர பரமேசுரனைப் பாடுவீர்களாக என்பது " இம்மந்திரத்தின் கருப்பொருளாம்.

ஈண்டுக் ' கூடிக்கொண்டு ' என்பதால், பாடுவோர், துதிப்போர் முதலிய அனைவரும் ஒருங்கே குழுமி நின்று பாடுவீர்களாக என்பது பெற்றும்.

" இந்திரன் வடிவங் கொண்டுள்ள இவ் வுருத்திர பரமேசுரன் பொருட்டு என்பது " எவன் பொருட்டுப் பாடவேண்டும்? என்னும் வினவிற்கு விடை கூறியவாறும்.

எவ் வண்ணத்தனாகிய இந்திரன் என்றறிய விரும்புமிடத்து * புருகூதன் எனப்பட்டது. அதாவது பல பெரியோர்களால் பல பெயரைக்கொண்டு அழைத்தற்குரியான் என்பதாம்.

இவ்வாறு இந்திரனைப் பல பெயர் கொண்டு அழைத்தலாலன்றோ, சுப்ரமணியரை அழைக்குங்கால் இந்திர! வருக, ஹரிவ! வருக என்றற்றொடக்கத்து மந்திரங்களால் வேள்வி செய்கின்ற பல்லோர்களும் அழைக்கின்றார்கள் என்பது காண்க.

மற்றும், இக் கருத்துக்கொண்டே உபநிடதமும்,

" இந்த்𑌰𑍋 மாயாபி: 𑌪𑌰𑍁𑌰𑍂𑌪 ஈயதே " " இந்திரனென்னும் பரமான்மா மாயைகளால் பலவகை யுருவங்களைக்கொண்டனர் " என்று கூறுகின்றது.

---

* புரு - பல பெயர்களால், ஹூத: - அழைக்கப் பெறுகின்றவன்.

ஈண்டு "ஒருநாமம் ஒருருவ மொன்று மிலார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம்" என்று பல சுருதிகளும் கூறுகின்றதையும் உணர்க.

மற்றும், இந்திரன் என்னுஞ் சொல் ஐசுவரியமுடையான் என்னும் பொருளையே வலியாலும் இனிதுணர்த்துகின்றது என்பதுங் காண்க. அதுவும் மேலே வெளியாம்.

அற்றேல் புருகூதன், புரந்தரன் என நிகண்டிற் கூறியிருத்தல் என்னையோ வெனின்? அஃதும் இடுகுறிப் பெயரால் அமைதலினென்க.

"ஈகையில் பேராற்றலுடையான் என்பது" இப் பொருள் கொண்ட 'ஸத்வன்' என்னும் வட சொல்லிலுள்ள 'ஷணு' என்னும் பகுதியின் பொருள் ஈதலாமாதலின் தன்னை வழிபடுகின்றவருக்கு வேண்டியவற்றை அளிக்கின்ற பெரும் வன்மையை யுடையவன் என்பது பெறப்பட்டமை காண்க.

"சாகரத்தை யுண்டாக்கிய இருடியாலுணரப்பெற்ற மகிமையை யுடையவன் என்பது" இப்பொருளைத்தரும் 'சாகினே' என்னும் வடமொழிச் சொல் எல்லாம்வல்லான் என்னும் பொருளைத் தருவதுடன் சாகரத்தை யுண்டாக்கிய 'மங்கணகர்' என்னும் முனிவரால் அறியப்பெற்ற பெரும் மகிமையை யுடையவன் உருத்திர பரமேசுரன் என்பதையும் அறிவுறுத்து கின்றதனாலென்றுணர்க.

இப்பொருள் பெறல் யாண்டையதெனின்? அஃதாமாறு தெரிவிக்குதும்:—

முன்னர் 'மங்கணகர்' என்னுமொரு இருடி யிருந்தனர்; அவர் தமது திருக்கரத்தில் ஒரு தருப்பையின் நுனியால் அடிக்க, அக் கையிலிருந்து எழுகடலுந் தோன்றின; அதைக்கண்ட அவர் பாடிக்கொண்டே ஆடத் தொடங்கினார்; அதைக்கொண்டு உலகனைத்தும் ஆடத்தொடங்கின. அப்போது, உருத்திர பரமேசுரன் தோன்றி அவ்வெழு கடலையும் ஒரு பனித் துளிபோலத் தனது திருக்கரத்தில் அடக்கிக்கொண்டருளினர்; உடனே அம்மகரிஷியானவர், உருத்திரபரமேசுரனுடைய மகிமையை யுணர்ந்தவராய் எல்லாம்வல்ல இறைவ! நீயே, தேவர்கட்கெல்லாம் தேவனாகின்றாய், என்று பலவகையாகப் பரமேசுரனைத் துதித்தனர் என்னுமிக்கதை பாரதம் உத்தராத்தியாயத்திற் கூறியிருப்பதென்பதாம்.

"யாதொரு சங்கீதம் களிப்பை யுண்டாக்குகின்றதோ அச் சங்கீதத்தை" என்பது, எவ்விதமாகிய சங்கீதத்தை யென்பதற்கு விடை கூறப்படுகின்றது.

'பசுவிற்குப் புதியகன்றனது களிப்புண்டாக்குவதுபோன்று' என்பது, எதைப்போன்று களிப்புண்டாக்கத்தக்க சங்கீதத்தை? என்பதற்கு விடை கூறலாம்.

ஈண்டு, பசுவிற்குப் புதிய பசும்புல் களிப்புண்டாக்குமாறு எனலும் பொருந்துமாயினும் அக்கால் இளம்புல் கொடுக்கின்ற களிப்பிலும் மிகுந்த களிப்பைப் புதிய இளங்கன்றே கொடுத்தலின் அதையே உவமையாகக் கூறப்பட்டதென்க.

மற்றும், உருத்திரபரமேசுரன் என்றது இந்திரன் வடிவங்கொண்டுள்ள உருத்திரபரமேசுரன் என்றல், இத்தோத்திரம் உச்சிப்போதிற் செய்கின்ற வேள்வியில் இந்திரனுடைய குணங்களைப் புகழ்ந்து போற்றுதல் கொண்டு இந்திரனுடைய தோத்திரமென்பதும் இனிது பெறப்படினும், அவ்வண்ணங் கொள்வார் கருத்திற்கு முற்றும் முரணாகாது அதையும் உடன்படல்போன்றே கூறியதென்பதாமெனக் கண்டுகொள்க.

அஃதன்றியும், இந்திரன் என்னுஞ்சொல் பெயரானும், பொருளானும் உருத்திரபரமேசுரனையே தெரிவிப்பதாமாயினும் இடம்நோக்கி இந்திரன் என்னும் ஒருவனைக்கொண்டு அவனுக்கு அதிட்டானமாகிய உருத்திரபரமேசுரன் கொள்ளப்பெற்றனன். இதுபோன்று நேரே உருத்திரபரமேசுரனை யுணர்த்தாத சொற்களின் பொருளான ஏனைய தேவர்களை மேற்கொண்டெழுந்த மந்திரங்களும் முடிவில் பரமேசுரனிடத்திலேயே இனிது அமைகின்றன என்பது ஈண்டு உற்றுநோக்கத்தக்கது.

இதுபற்றி யன்றோ,

ஈசுரன் என்ற சொற்குப் பொருளாகிய கண்ணபிரானும்,

"யெவ்யந்யதெவதா ஭க்தா யஜந்தெ ஶ்ரத்தயாந்விதாঃ ।
தெபி மாமெவ கௌந்தெய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் ॥"

"அருச்சுன! அன்போடு ஏனைய தேவர்களை ஆராதிக்கின்ற பக்த விதியைத் தழுவாது என்னையே யாராதிக்கின்றார்கள்" என்று திருவாய் அருளியுள்ளார்.

அங்ஙனமே, இருக்குவேதம் 1-164-169-வது மந்திரமும்,

इन्द्रं मित्रं वरुणं अग्निमाहुः ॥

"பரமேசுரனை, இந்திரன், மித்திரன், வருணன், அக்கினி என்கின்றார்கள்" என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், வாசநேய சுருதியும்,

एकैकं देवं एतस्यैव साविसृष्टिरेष उह्येवसर्वे देवाः ॥

"எல்லாத் தேவர்களும் இப்பரமேசுரனிடத்திற் றோன்றியவர்களே யாவர்கள்" என்று கூறுகின்றது.

இதனாலன்றோ, நான்கு மறைகட்கும் நற்பாடியங்கண்ட சயணாசிரியரும், ஆங்காங்கு இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சுருதியில் பலர் அழைக்கப் பெறுவரேனும் பரமேசுரன் ஒருவனே அவ்வத் தேவர்கள் வடிவனாய் நிற்றலின் சிறிதும் மாறுபாடில்லை யென்றார்.

- இதுபற்றியே கந்தபுராணமும்,

> காநி சிவைகவாக்யாநி ப்ராஹ்மணா வேதவித்தமா: |
> ருத்ரமேவாபிதம் ஸமாச்ரித்ய பிவே பரமகாரணே,
> பர்யவஸ்யந்தி ॥

மறையை நன்குணர்ந்த அந்தணப் பெரியோர்களே! "சில மறைமொழிகள் உருத்திரபரமேசுரனிடத்தில் முடிவுறுகின்றன அதாவது உருத்திர மூர்த்தியைக்கொண்டு முடிகின்றன" என்று கூறுகின்றது.

மற்றும்,

"ப்ருதிவ்யாம் மஹாதேவோ ஸ்தித ஸர்வரூபேஷு ஸர்வதா"
"கூறப்பெற்ற மகாதேவர் எல்லாமூர்த்திகளிலும் இருக்கின்றனர்" எனவுங் கூறுகின்றது.

இவ்வாற்றால், நீண்ட கழுத்தன், அகன்ற மார்பன், பெருந்தோளன் என்பது முதலிய வாக்கியங்கள் அத்தகைய திருமேனியை யுடைய இராமபிரானையே குறிப்பதுபோன்று இந்திரனைப் புகழ்தலும் உருத்திரபரமேசுரனையே குறிக்கின்றது என்பது திரண்டபொருள்.

இனி, "இச்சாமவேத உருத்திரியை நன்கு ஓதி உருத்திரனுக் கன்பு செய்வானாக" எனக் கூறிப்போந்த சாமவேதப் பிரமணம் என்னும் பிரபல சுருதியின் வழியால் இம்மந்திரங்கள் நேரே உருத்திரபரமேசுரனையே துதிக்கின்றன என்று கோடலே மிகவும் பொருத்தமுடையதா மென்றுணர்க.

என்னே? "ஐந்த்ர்யா கார்ஹபத்யம் உபதிஷ்டதே" "இந்திரன் மந்திரத்தால் காருகபத்தியமென்னும் அக்கினியைத் தாபிக்குக" என்னும் வேதவிதியில், இந்திரன் என்னுஞ்சொல் இருந்தும் ஆண்டு இந்திரன் என்ற சொல் ஐசுவரியத்தை மேற்கொண்டதாமாதலின் அவ்வக்கினியை வளர்ப்பதற்கே இம்மந்திரம் சாதனமாயிற்று என்பதனாலென்க.

அற்றேலஃதாகுக? மறைகளிற் கூறப்பட்ட சொற்களுக்கெல்லாம் நியமமாய் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் ஒவ்வொரு பொருள் கொள்ளல்வேண்டாமோ வெனின்? இஃதுண்மை. அங்ஙனமாயினும் பிராமணம் என்னும் வேதபாகத்திற்கே அவ்வண்ணமென்பதும் மந்திரமென்னும் வேதபாகத்திற்கு அவ்வண்ணம் இல்லையெனலுமே உடன்பாடாதலின் என்க.

இதுபற்றியே அப்பய்ய தீக்ஷிதரும்,

"ஶ்ருதிஸமயமத அநேக பொயேஷ்வேஷு
மந்த்ர ஸகாயத்வம் வ்யவஸ்தாபயத்"

"வேதம் போதிக்கின்ற பல்வகைப் பொருள்களிலும் மந்திரபாகத்தில் ஓரேபொருள் என்பதை நிறுவி" என்று கூறியுள்ளார்.

ஈண்டு, 'ஸத்வன்' என்னும் வடமொழிச் சொற்கு அறிஞர்களால் தொழற்குரியான், அல்லது, அன்பர்களைப் பாதுகாக்கின்றவன் எனினும் பொருந்தும்.

அல்லது, சத்துவம், என்பது ஒருகுண மெனக்கொண்டு சத்துவ குணச் செய்கையையுடைய உருத்திரபரமேசுரன் எனினுமாம்.

இப் பொருளையே சுவேதாசுவதர வுபநிடதத்திலும்,

"ஸத்வஶௌர்ய ப்ரவர்த்தகஃ"

"சத்துவகுணச் செயலுடையவனே யிவன்" என்று கூறியிருக்கின்றது.

அல்லது, சத்வம், என்றது பரமார்த்த மென்னுஞ் சத்தையாம். அதாவது முக்காலத்துங் கெடாத உண்மையாம், அத்தகைய சத்தை உடையவன் என்பது மமையும்.

இதுபற்றியே, உண்மை வாக்கியமொன்றும்,

"ஸத்யம் ஜ்ஞானம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம ... ।
... ப்ரஹ்ம ... "

"இருத்தல், விளங்கல், பிரியம், உருவம், நாமம் என்னும் ஐவகைக் கூறு களை யுடையது இவ்வுலகம்; இதில் முதலாவது மூன்று கூறுகளும் பரப்பிரமத்தின் கூறுகளாகின்றன. இரண்டாவதாகிய இரண்டு கூறும் உலகின் கூறுகளாகின்றன" என அறிவுறுத்துகின்றது.

இதைத் தழுவியே தொல்காப்பியனாரும்,

"நிலம் நீர் தீவளி விசும்போடைந்தும்,
கலந்த மயக்கம் உலக மாதலின்" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

இவ்வாறே, திருமறையும்,

"பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவே யெனக்கருதி,
பேய்த்தேர் முகக்குறும்" என்று கூறுகின்றது.

இது கொண்டன்றோ கந்த புராணமும்,

"யஸ்ய மாயாமயம் ஸத்வம் ஶரீரம் ஸ்யாத்ததோ குண: ।
ஸம்ஹாராய த்ரிமூர்தீநாம் ஸ ருத்ர: ஸ்யாத்தமாவர:"

"எவனுக்கு மாயையின் சத்துவகுணம் திருமேனியோ, அவனே சம்மாரத்தின் பொருட்டுத் தமோகுணமுடைய உருத்திரனாய் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனாகின்றான்; பிறனலன்." என்று கூறுகின்றது,

இதையே "உள்ளே சத்துவகுணமுடையான் வெளியிலே தமோகுணமுடையான்" என்று சூதசங்கிதை முதலிய நூல்களுங் கூறுகின்றன.

இதனால் 'குணி உருத்திரனே தமோகுணமுடையான்' என்பாரின் கொள்கையும் பயனற்றதாயிற்றென்க. என்னை? வெம்பவக் கடலில் மூழ்கித் துன்புற்றலைந்த ஆன்ம கோடிகட்கு, களைப்பாறுதற்கோர் குளிர் நிழலென்னும் இன்ப மயமாகிய பரமேசுரன் உபசம்மாரத்தின் பொருட்டாகவே புண்ணுற மருந்து கொள்ளல் போன்று தமோகுணத்தைப் பெற்றுக் கொள்கின்றனன்; அவன் கருணைக் கடலாகிய அருட்டிருமேனியான் ஆதலினென்க.

இப்பொருளையே சிவபுராணமும்,

"நிதாநஜ்ஞஸ்ய பிஷஜோ ருக்ணே ஹிம்ஸா ப்ரயுஜ்யதே ।
ந கிஞ்சிதபி நைர்க்ருண்யம் க்ருபைவாத்ர ப்ரயோஜிகா"

நோயுற்றாரை வைத்தியன் (சுடுதல், அறுத்தல் முதலியவைகளால்) துன்புறுத்தினும் அவன் சிறிதும் கருணையற்ற பட்சபாதன் ஆகான், (என்னை?) இங்கு நோயைப் போக்குதற்கு அன்புடைமையே காரண

மாதலின் " (இது போன்றே பரமேசுரனுடைய நிக்கிரக, அநுக்கிரகங்களும் என்பது காண்க.) என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், இத்தகையனாகிய பரமேசுரனே பரப்பிரமம் எனக் கொள்ளுங்கால், அது குணத்திற்கு அடங்கிய தென்பது பொருந்தாமையின், நித்திரை, சோம்பல் முதலிய தமோகுணத்தின் காரியங்கள் அவன்பால் உண்டெனலே அமையாமையின் என்க.

அஃதன்றியும், " சத்துவகுணத்தால் ஞானமும் சுகமும் " என்னும் மிருதியால், உருத்திர பரமேசுரன் இன்பமயன் என்பதற்கு நிமித்தங்களான சிவ, ம்ருட, சம்பு, சங்கர என்பது முதலிய திருநாமங்களாலும் பரமேசுரனே இன்பங் கொடுக்கின்றவன் என்பதும் தானே போதரும்.

சத்துவகுணத் திருமேனியான் என்னுமிது கொண்டே,

" ஈசாநஸ்ஸர்வவித்யாநாம் "

' எல்லா வித்தைகட்கு மிறைவன் ' எனவும்,

" ஈசாநாத் ஜ்ஞாநமந்விச்சேத் "

" பரமேசுரனிடத்திலிருந்து ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்க" எனவும் சுருதி கூறுகின்றபடி, இதனால் ஈசுரன் வித்தையை யளித்தருளுந் தன்மையன் என்பதும் பெறப்பட்டதென்க.

ஈண்டு, புருகூதன், என்பதற்குப் பலர்களால் பல பெயரிட்டு அழைக்கப் பெறுகின்றவன் என்றமையினானே, வழிபடுகின்ற அநேக அன்பர்களாலும் 'பரமேசுர! நினது தரிசனந் தந்தருளல் வேண்டும்' என்று வேண்டப்படுகின்றவன் என்பதுங் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

என்னை? 'ஹிரண்யகாணீ' என்னும் வேத மந்திரத்தில் 'ஹ்வய' என்னும் அழைத்தலையே பொருளாகக்கொண்ட வடமொழிப் பகுதிக்கு வேண்டுகோளும் பொருளாமெனப் பாடியத்திலும் உரைக்கப்பட்டிருத்தலினென்க.

இதையே, பாரதத்தின் ஆரண்ய பருவமும்,

"ஏவம் ஸம்ஸ்தூயமாநோ ராஜர்ஷிபி: ஸம்ஹாரத"

'இவ்வாறு இராசரிஷிகளால் வேண்டப்பெற்ற உருத்திர பரமேசுரான்' என்று தொடங்கி,

" ஸஂரஷா கொடிஶுூ ரூஊணாம் ஜஷீணாஉஹ்ரு தஷூிதா ।
ஐயா வஂஶுவஂஊதரம் ஊரஷா "

" கோடிக்கணக்கான இருடிகட்கு (சிவன்) முன் தோன்றினன், யானும் கண்குளிரக் கண்டேன்" என்று முடித்துக்கொண்டு இதை ஒரு சரித்திர வாயிலாகக் கூறுகின்றது.

இதனால் வழிபடுகின்றவர்கள் உருத்திரபரமேசுரனைத் தரிசிக்க வேண்டும் எனப் பிரார்த்திக்கின்றனர் என்பதும், வேண்டினவர்கட்கு அருவுருவாகிய பரமேசுரன், ஆவில் பால் போலும், எந்திழைபால் முலைப்பாலும், கண்ணீரும் போன்றும், அருளுருவாய்த் தோன்றியருளுவன் என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

மற்றும், ஈண்டுப் புதிய இளங்கன்று பசுவிற்குக் களிப்பை யுண்டாக்குவது போன்று உருத்திரபரமேசுரனுக்குக் களிப்பை யுண்டாக்கும் சங்கீதத்தைப் பாடுவீர்களாக என்றமையால், அதனோடு பேராற்றலுடையவன் என்பதையும் இயைத்து, சங்கீதத்திலும் பேராற்றலுடைய உருத்திரபரமேசுரனுக்குக் களிப்புண்டாக்கத்தக்க சங்கீதத்தைப் பாடுவீர்களாக என்பதுங் கொள்ளற்பாலதாம்.

இதனால், காந்தருவ வேதத்திற்குங் காரணனாகிய உருத்திரபரமேசுரன் ஒருவனே, சங்கீதத்தின் இன்சுவையை யுணர்ந்து அருள் செய்யவல்லான் என்பதுங் கொள்ளக்கிடந்த பொருளாயிற்றென்க.

அற்றாகலினன்றே,

" வஶுூவெஂத்தி ஶிஶுூவெஂத்தி வெத்தி஗ாநரஸஂமெணீ ।
ஸஂகீதரஸ ஆதூயஂஂ ஶஂகரொ வெத்திநா வரஃ "

" விலங்குகளும், குழந்தைகளும், பாம்புகளும் சங்கீதச் சுவையை யுணர்ந்து கொள்கின்றன, சங்கீதத்தின் வல்லுநத் தன்மையைச் சங்கரனொருவனே யறிகின்றான் பிறனல்லன் " என்னும் ஒரு பழமொழியும் யாண்டும் பரவுகின்றது.

அங்ஙனமே, யாக்ஞவல்கிய மிருதியும்,

" கீதிஜ்ஞோ யதி யோகேந ந ஹஶெஂவதாஉம் வஜூ ।
ரூத்ஸாஹாநூஅபொ ஹஂஸ்வா தெநெைவ ஸஹ மொஊதெ "

" சங்கீதத்தை யுணர்ந்தவன் பரமபதத்தை யடையமாட்டானேல், உருத்திரபரமேசுரனுடைய தொண்டனாய் அவனோடு கூடவே களிப்புறுகின்றான் " என்று கூறுகின்றது.

இவ்வாறே சூதசங்கிதையின் ஒரு கூறாகிய பிரமகீதையும்,

" 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍀𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌸𑌙𑍍𑌗𑍀𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌶𑌿𑌵𑍈𑌕𑍍𑌯𑌤𑌾 "

" சங்கீத ஞானம் பரமேசுரனை யடைவதற்குக் காரணமாகும். சங்கீத வுணர்ச்சியால் யோக முண்டாகின்றது ; யோகத்தினாலே சிவனோடு ஒன்றுகுந் தன்மை யுண்டாகும் " என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், இவ்வாறே சிவபுராண முதலியவைகளும் கூறுகின்றன வென்றுணர்க.

ஈண்டு, உருத்திரபரமேசுரன் பல விடத்தில் நிமித்தம்பற்றி அருள் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கினும் பேரன்புடன் ஒழுங்காகிய சங்கீதத்துடன் அவனது புகழைப் பாடுகின்ற இடத்திலேயே பேரா திருப்பன் என்பது உட்கிடை.

அதுபற்றியே பகவான் விஷ்ணு மூர்த்தியும்,

" 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌮𑌿 "

" யான் வைகுண்ட முதலிய விடங்களில் இருக்கமாட்டேன், மற்றெங்கிருப்பேன் எனின் ; எனது அன்பர்கள் யாண்டுப் பாடுகின்றார்களோ ஆண்டு நிலையாயிருப்பேன் " என்றருளிச் செய்துள்ளார்.

ஈண்டு வடமொழியில், புத்திரன் என்னுமொரு பயனை மாத்திரங் கருதிப் பாடுவீர்களாக எனக் கூறியிருக்க, புத்திரன் முதலிய எல்லாப் பயன்களையு மடைதற்பொருட்டு என்றது எவ்வாற்றாலாமெனின் ? தெரிவிக்குதும்.

மக்கட்பேறொன்றே ஒருவன் அடையவேண்டிய எல்லாப் பயன் வடிவாகவும் இருத்தலினென்க.

இதுபற்றியே,

" 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍈𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌥𑍍𑌯𑌤𑍇 "

" புத்திரனொருவனே ஆனந்தப் பிழம்பெனப்படுகின்றான் " என்னும் பழையார் வாக்கியமும் உலாவுகின்றது.

மற்றும், பாகவதமும்,

'பைங்குழவி மீது கொழுந்து விட்டோங்கும்' என்று கூறுகின்றது. இது கொண்டன்றோ தெய்வத் திருவருளால் வந்த பெருவேதமும்,

"பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை அறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற" என்று கூறுகின்றது.

இம்மந்திரத்தின் பிண்டப்பொழிப்பு:—

புத்திரர்களே! நீவிரும், உமக்கு வேண்டிய பயன் முதலியவற்றை யடைதற் பொருட்டு, இந்திரனுடைய திருமேனி கொண்டெழுந்தருளுகின்றவனும், எல்லாப் பயன்களையும் அளிக்க வல்லானும், ஆன்றோர்களால் ஆராதிக்கத்தக்கோனும், அன்பர்களைப் பரிபாலிக்கின்றவனும், சத்துவ குணமாகிய அருள் திருமேனியை யுடையவனும், சத்துவகுணச் செயல்களை யுடையவனும், பிரமவித்தையை யளிக்கின்றவனும், பொது நோக்குடையானும், தொண்டர்களுடைய பரிதாபத்தைப் பொறுக்காதவனும், உலகிற் கொரு காரணனும், பரப்பிரம வடிவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுடைய அருள் சுரக்குமாறு, வேத வழக்கைப்பற்றிய சங்கீதத்தையேனும், அல்லது உலக வழக்கைப்பற்றிய சங்கீதத்தையேனும் இனிது பாடுவீர்களாக என்பதாம்.

இரண்டாவது மந்திர விருத்தியுரை

முற்றிற்று.

சங்கீதத்தில் 3-4-5-வது மந்திரங்கள்

முடிந்தன.

மூலம்

மூன்றாவது மந்திரம்.

சங்கீதத்தில் 6-7-8-வது மந்திரங்கள்.

இம்மந்திரம் இருக்கிலும் சாமத்திலும் ஒரு பதிகமாகவும் சங்கீதத்தில் மூன்று பதிகங்களாகவும் உள்ளது.

३ १२ ३ १ २३१ २ ३ १ २ ३२३२उ ३२
मूर्द्धानं दिवो अरतिं पृथिव्या वैश्वानरमृत आजातमग्निम् ।
३ २ ३ २ ३१२ ३ १ २ १३ ३ १२ ३ २
कविंश्च सम्राजमतिथिं जनानामासन्नः पात्रं जनयन्त देवाः ॥

மூர்த்தாநம் திவோ அரதிம் ப்ருதிவ்யா
வைஶ்வாநரம்ருத ஆஜாதமக்நிம் |
கவிம் ஸம்ராஜமதிதிம் ஜநாநா
மாஸந்ந: பாத்ரம் ஜநயந்த தேவா: ||

கீத மந்த்ரம் 6.

२२ ३ ४उ५ २२२१ २ १ ३ ४ ५ २२१२
आज्या दोहम् ॥ ३ ॥ मूर्द्धानं दाइ । वा२अर । तिं पृथिव्याः वैश्वा
२ १ २ २२३ ४ ५ २ १ २ १ २ ३४२ ५
नराम् । ऋत आ । जात मग्निम् । कविꣳ सम्रा । जा२मति । थिं जनानाम् ।
२२ १ २ १ २३ ४२५ २२
आसन्नः पा । त्रा२जनः । यंत देवाः । हा उ ॥

२२ १२२ २२ ३ ४ २२ २ १२२
आज्य दोहम् । २ । अज्य दो५२हा उ । वा ए । आज्य दोहम् । २ ।
२२ उ १२ ३ २२ २
अज्य दोहम् । २ । ए । आज्यदोहा२३४५म् ॥ हा उ । ३ । हुम् ॥

கீத மந்த்ரம் 7.

१२ २२ २ २२ २ १ २
चिदोहम् । ३ । मूर्द्धानं दाई । पूर्ववत् । हा उ । हुम् । चिदोहम् । २ ।
१ २ ३१ १११ २२
चिदो२हाउ । वा२ई२३४५ ॥ ६५ ॥ हा उ ॥ ३ ॥

கீத மந்த்ரம் 8.

१२ २२१२ २२ १२
च्योहम् । ३ । मूर्द्धानं दाइ । पूर्ववत् । हा उ । ३ । च्योहम् ॥ २ ॥
५ २ २ १२
च्यो२हाउ । वा२ । ए२ । ऋतम् ॥

மூல இருக்கு மந்திரத்தின் பதவுரை.

दिवः मूर्द्धानं	திவ: மூர்த்தாநம்	தேவர்களுக்குள் மேம்பட்டோனும், அல்லது வானுலகைத் தாங்குகின்றவனும்,
पृथिव्याः	ப்ருதிவ்யா:	மண்ணுலகத்தும்
अरतिं	அரதிம்	இறைவனாய் விளங்குகின்றவனும்,

वैश्वानरं	வைஶ்வாநரம்	எல்லா வுலகமாயுள்ளவனும்,
ऋते	ருதே	வேள்வியில்
आजातं	ஆஜாதம்	அருள் திருமேனிகொண்டு எழுந்தருளுகின்றவனும்,
अग्निं	அக்₃நிம்	அனைத்திற்குந் தலைவனும்,
कविं	கவிம்	வரம்பிலா ஞானங்களை யுடையவனும்,
सम्राजं	ஸம்ராஜம்	இயற்கைச் சோதி வடிவனும்,
जनानां अतिथिं	ஜநாநாம் அதிதி₂ம்	அனைவராலும் அதிதிபோன்று போற்றத்தக்கானுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனை,
देवाः	தே₃வா:	தேவர்கள்
नः आसन् पात्रं	ந: ஆஸந் பாத்ரம்	செபிக்கின்ற எம்முடைய மந்திரங்கட்கு விஷயம் ஆகுமாறு
आजनयन्त	ஆஜநயந்த	செய்கின்றார்கள்.

விருத்தி யுரை.

ஈண்டுப் பரத்துவாசர் ரிஷி. சாமத்தில் வைசுவாநராக்கினி. திருஷ்டுப், சந்தம். அக்கினியையே தனக்குத் திருமேனியாகக்கொண்ட சிறப்பு வடிவாலேனும், நேரே சொரூபமாந் தன்மையாலேனும் உருத்திர பரமேசுரனே தேவதை யாவன். இவ்விருவகைப் பட்சங்களும் முன்னர்க் கூறப்பட்டன ஆண்டுக் காண்க.

மூலத்தில் "மூர்த்தா" என்பது உடலுக்கு ஒரு தலையைப் போன்று தேவர்களுக்குள் சிறந்தோனாய் வான நாட்டைத் தாங்குகின்றவன் என்பது பொருள்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

"ஏத: வ்ருஷாணம் தே₃வா உபஜீவந்தி"

"முக்கியமாகிய இவ் வக்கினியைக்கொண்டு தேவர்கள் பிழைக்கின்றார்கள்" என்று கூறுகின்றது.

இதனாற் போந்த பொருள் என்னையோ வெனின்? தேவர்கள் இனிது வாழ்ந்து வருதல் அவிகளைக் கொண்டேயாம்; அத்தகைய அவிகளை யளித்தலும், அக்கினியின் வயமாமாதலின் அக்கினியே அமர நாட்டைத் தாங்குகின்றதென்பதும், தேவர்களுக்குள் தலைமையதா மென்பதுமாம். அக்கினியே உருத்திரன் பரமேசுரன் என்னும் பொருளாம் என்பதை முன்னர்க் கூறினும், அதை ஈண்டும் நினைத்துக்கொள்க.

"மண்ணுலகத்தும் இறைவனாய் விளங்குகின்றவனும்" என்பது மூலத்தில் இப் பொருளைத் தரும் வடமொழிச் சொல் 'அரதி' என்பதாமாதலின் என்க.

அச் சொல்லும்,

"𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌃 𑌕𑌕𑍁𑌤𑍍" என்றற் றொடக்கத்து மற்றொரு மந்திரத்தில் இறைவன் என்னும் பொருள் தந்து நிற்றலின், ஈண்டும் 'அரதி' என்னுஞ் சொல் இறைவன் என்னும் பொருளையுந் தந்து நின்றதென்க. இறைவன் என்பவன் பரிபாலிப்பவனே யாவன்; ஆதலின் மண்ணுலகத்தைப் பரிபாலித்தற் பொருட்டு, காசி, சிதம்பரம், கமலாலயம் முதலிய தலங்களில் அருளுருக் கொண்டெழுந்து அருள் செய்கின்றவனும் உருத்திர பரமேசுரனே என்பது பெற்றும்.

மற்றும், மூலத்தில் வானுலகம், என்றதற்கு இடவாகு பெயரால் தேவர்களைக் கொள்ளப்பட்டது; என்னை? வானவர்க்கு மேலுலகமே வாழிடமா மாதலினென்க.

'மூர்த்தா' என்றது தலையாம் ஆதலின் சிறந்தவன் என்பதாயிற்று, ஆகவே தேவர்களுக்குள் சிறந்தவனும், மண்ணுலகிற்கு இறைவனும் உருத்திர பரமேசுரனே என்பது திரண்ட பொருள்.

அல்லது, வான நாட்டையும், மண்ணாட்டையும் தாங்குகின்றவன் உருத்திரபரமேசுரனே எனக்கொள்ளினும் அமையு மென்க.

அதுபற்றியே சுருதிகளும்,

"𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌗𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿 𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍃𑌥𑌿
𑌵𑍀 𑌵𑌿𑌧𑍃𑌤𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌃"

"நித்தியமாகிய இப் பரமான்மாவின் ஆணையால் வானுலக மண்ணுலகங்கள் தாங்கப்பெற்று நிற்கின்றன" எனவும்,

"𑌏𑌷 𑌸𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌰𑌣 𑌏𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍍"

"இவ் வுலகங்களைத் தாங்குகின்ற ஆதார வடிவானது இப்பரமான்மாவாகும்" எனவுங் கூறுகின்றன.

அல்லது, 'அரதி' என்னும் வடசொல்லை, ரதி - விருப்பம், அஃதில்லாதோன் அரதி யெனப்படுவன் எனப் பொருள் கொள்ளில் உருத்திரபரமேசுரன் முழு வைராக்கியத்தை யுடையவன் எனப் பொருள் கொள்ளினும் இனிதமையும் என்பதுங் காண்க.

இதனானே,

பகவான், என்னுஞ் சொல்லிலுள்ள பகம் - ஐசுவரியம் என்னுமிடத்து ஞானமும், வைராக்கியமும் பகம் என்பதற்குப் பொருளாக நூலாசிரியர் கூறியுள்ளார்.

அவ்வாறே பரமேசுரனுக்கு நிலையான பத்துவகைக் குணங்களைக் கொள்ளுங்காலும்,

“ ஜ்ஞாந வைராக்யைஶ்வர்யாதி ”

‘ ஞானம் வைராக்கியம் ஐசுவரியம் ’ என்பது முதலிய அப் பத்துக் குணங்களிலும் வைராக்கியமும் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

‘ எல்லா வுலகமாயுள்ளவனும் ’ என்பது, வைசுவாநரன் என்பது வைசுவ - உலகனைத்துமுள்ள, நரன் - நர வடிவன், என விரிதலின் எல்லா வுயிர்களுமாய் நிற்பவன் என்பது பொருளாயிற்றென்பதாம்.

இவ்வாறே, வைசுவாநரன் என்பது உலகனைத்தையும் நியமிப்போன் என்னும் பொருளைத் தருமென்பது முணர்க.

அற்றாகலினன்றே வியாச சூத்திர பாடியமும்,

“ ஆத்மாநம் வைஶ்வாநர முபாஸ்தே ”

“ ஆன்மாவை வைசுவாநரனென உபாசிக்கின்றான் ” என்னுஞ் சுருதி வாக்கியத்திற்குப் பொருளுரைக்குங்கால், “ வைசுவாநரன், என்னுஞ் சொல் எல்லா வடிவனுமாகிய பகவான் பரமேசுரனையே காரணப் பெயரானுங் காட்டுகின்றது ” எனக் கூறுகின்றது.

அல்லது, வேள்விப் பொருள்தரும், ‘ ருதே ’ என்னும் வடமொழிச் சொல் சத்தியம் என்னும் பொருளையுந் தருவதாமாதலின், ‘ சத்தியமாகிய தனது வடிவில் நிலைத்திருக்கின்றவன் ’ எனப் பொருள் கொள்ளலும் உரியதே யாகும். ஈண்டு ‘ நிலைத்திருக்கின்றவன் ’ என்பது எஞ்சி நின்றதாய்க் கொள்ளற்பாலதாம்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

ஸ “ ஸ பகவ꞉ கஸ்மிந் ப்ரதிஷ்டித꞉ ? ”

‘ பகவான் எதில் நிலைத்திருக்கின்றான் ? ’ என வினவிக்கொண்டு, ‘ ஸ்வே மஹிம்நி ’ ‘ தனது மகிமையில் நிலைத்திருக்கின்றான் ’ என உத்தர முரைக்கு முகத்தாற் கூறுகின்றது.

மற்றும், ஈண்டு எழுந்தருளுகின்றவன் என்பதை எல்லா வுலகமாய், என்பதுடன் இயைத்து 'எல்லா வுலகமாய் நிற்கின்றவன்' எனப் பொருள் கொள்ளினும் இனிது பொருந்துமாறுணர்க. என்னை? பரமேசுரனே எல்லா வுலகமாய்த் தோன்றி நிற்கின்றானாதலின் அவனைத் தவிர்த்துச் சிறிதும் உண்மையின்றாமென்பது யாண்டும் ஒப்ப முடிந்ததாமாதலினென்க.

அற்றாகலினன்றே, சுருதிகளும்,

"ததைக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய"

"அப்பரமான்மா பல்லுயிர்களாவோம் என்று திருவுளங் கொண்டது", எனவும்,

"ஸோऽகாமயத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேய"

"அப்பரமான்மா பல்லுயிர்களாவோம்" என விரும்பிற்று எனவும்,

"ததாத்மானம் ஸ்வயமகுருத"

"அப்பரமான்மா தன்னையே உலகமாய்ச் செய்தது" எனவும், மற்றும் பலவகையாகவுங் கூறுகின்றன.

அவ்வாறே 'உலகனைத்துமாவாய் நீயே' எனவும், "உலகேழெனத் திசை பத்தெனத் தான் ஒருவனுமே பலவாகி நின்றவா" எனவும், அருள் திருமறைகளும் முழங்குகின்றன என்பதும் ஈண்டுணரற்பாலது.

'ஸர்வோ வை ருத்ர:' "எல்லாம் உருத்திரனே யாவன்" என்னும் உண்மைச் சுருதியையும் ஈண்டுணர்ந்துகொள்க.

'வரம்பிலா ஞானங்களை யுடையவனும்' என்பது, முன்னர்க் கூறியவாறே பதினெண் வித்தைகட்கும் உருத்திர பரமேசுரனே காரணனாதலின் அவனே எல்லா ஞானங்களையு முடையவன் எனப்படுதலினென்க; இதனால், எல்லாமுணர்ந்தவன் என்பதுந் தாமே போதருமென்றுணர்க.

இதுபற்றியே, வியாசபகவானும்,

'சாஸ்த்ர யோனித்வாத்' 'சாத்திரங்கட்குக் காரணமாதலின்' எனச் சூத்திரமு மியற்றியருளினர். ஈண்டு, வாக்கு மனங்கட் கெட்டாத வேத முதலியவைகளைப் பரமேசுரன் செய்தனன் என்பதனானே அவன் எல்லா முணர்ந்தவன் என்பது கருத்து. என்னை? 'ஒருவர் ஒரு நூலைச் செய்யின், அவருடைய உணர்வு அந்நூலிலுள்ள அறிவினும் பேரறிவாகவே யிருத்தல் வேண்டும்' என்பது மகரிஷி பாணினி முனிவரிடத்துக் காணக் கிடத்தலினென்றுணர்க. ஈண்டு விரிக்கிற் பெருகுமென விடுத்தாம்.

6 *

'இயற்கைச் சோதி வடிவனும்' என்பது, இப் பொருள்தரும் வடமொழிச் சொல்லாகிய 'ஸம்ராஜ:' என்பது, ஸம் - நன்கு, அதாவது இயற்கையாகவே, ராஜ: - விளங்குகின்றவன் என விரிக்கப்படுதலின் இப் பொருள் கொள்ளக்கிடந்ததாம்; இதனால் இயற்கைச் சோதியன் எனவே சுயஞ்சோதி வடிவன் என்பதும், பிற வொளிகளால் விளக்க முடியாதவன் என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

அல்லது,

'ராஜ:' என்னுஞ் சொல் விளங்குதலாகிய பொருளைத் தருவது போன்று ஐசுவரியங்களனைத்தையு முடைய தலைவன் என்னும் பொருளையுந் தருவதாமாதலின், அனைவருக்கும் உருத்திர பரமேசுரனே தலைவன் (இறைவன்) என்பதும் அமையும். இதை 'சேனைகட்கு ராஜன்' என்னுமிடத்துச் சேனைகட்குத் தலைவன் என்பதே வெளிப்படையா யிருத்தல் போன்று எனக் கண்டுகொள்க என்பதாம்.

அற்றாகலினன்றே, சுருதியும்,

" ஈஶ்வராணாம் பரமோ மஹேஶ்வர: "

'ஈசுரர்களுக்கெல்லாம் ஈசுரன் பரமேசுரன்' என்று கூறுகின்றது.

'அனைவராலும் அதிதிபோன்று போற்றத்தக்கானும்' என்பது, தேவர், சுரர், மனிதர் முதலிய அனைவராலும் விருந்துபோன்று (நிலையின்றித் திடீரென வந்தவர்போன்று) ஆராதிக்கத்தக்கான் என்பதாம்.

அதிதியானவன், அந்தணன் முதலிய மேம்பட்டோனா யிருப்பினும், சண்டாளன் முதலிய தாழ்ந்தோனா யிருப்பினும் உண்ணுங்கால் வருவானேல், அவன் பூசிக்கத்தக்கான். அவனை யாராதிக்காவிடில் பெருந்தீமை விளை-யும்; பூசிக்கிலோ, பெரும்பயனை யடைவர் என்பதாம்.

இதுபற்றியே பல நீதி நூல்களும்,

" விப்ரோ வா யதி³ சண்டா³லோ விப்ரக்⁴ந: பித்ருகா⁴தக: ।
வைஶ்வதே³வே து ஸம்ப்ராப்த: ஸோ(அ)திதி²: ஸ்வர்க³ஸங்க்ரம: "

" அதிதியானவன் அந்தணனேயாயினும், சண்டாளனேயாயினும், அந்தணனைக் கொன்றவனா யிருப்பினும், தந்தையைக் கொன்றவனா யிருப்பினும், வைசுவதேவ மென்னும் (தேவர்கட்கு நிவேதித்துத் தான் உண்ணும்) காலத்தில் முன்பின் அறியாதவனாய் வருகின்ற அவ் வதிதியானவன் சுவர்க்கத்தை

யடையச் செய்கின்றவனே யாவன்; அதாவது அவனைப் பூசிக்கில் சுவர்க்கத்தை யடைதல் பயனும்" எனவும்,

"ஷூாமதெ நாடிதயஃ ப்ரீதா அமநெ ஸதக்ர தூ: ।
வி தரள வாதுமளெஅ ந சஷாதெ்யு ந ப்ரஜாப தி: ।
மயநெ ந அதஷாவஷூ ப்ரஷ்மவிஷ்ணு மஹெமாரா:"

"அதிதியானவன் வந்ததால் அக்கினிகள் பிரியமடைகின்றன. அவன் ஆசனத்தின்கண் அமர்ந்திருக்கில் இந்திரன் பிரியமடைகின்றான். அவனுடைய பாதங்களைக் கழுவியதால் பிதிர்க்கள் பிரியமடைகின்றனர். அவன் உண்டதால் பிரசாபதியானவர் பிரியமடைகின்றனர். அவன் உறங்கில் பிரமன், விஷ்ணு, மகேசுரர் பிரியமடைகின்றனர்" எனவும்,

"வயிஷுாணுமவிஜ்ஞாத மகியிம் க்ஷு-ஷு விவாஷி தழ ।
யொ ந வூஜயதெ ஸக்த்யா தமாஹு: ப்ரஹ்மவாதகழ"

"வழியில் களைப்புற்றவனும், தெரியாதவனும், பசி தாகங்களை யுடையவனுமாகிய அதிதியானவன் வரின், எவன் அவனை அன்போடு ஆராதிக்கவில்லையோ, அவன் அந்தணரைக் கொன்றவனாகின்றான்" எனவும் கூறுகின்றன என்பதாம்.

'தேவர்கள் செபிக்கின்ற மந்திரங்கட்கு விஷயம் ஆகுமாறு செய்கின்றார்கள்' என்பது.

ஈண்டு, "ஆஸக் பாத்திரம்" என்னும் வடமொழிச் சொல்லில், 'ஆஸ்யம்' என்பது வாயினாற் கூறப்படுகின்ற எழுத்துக்களாம்.

இதுபற்றியே,

"ஷஷ்யதெ ந வணாநீ தஷாவஷழ"

'அஸ்யம் என்னும் வாயால் உச்சரிக்கப்படுவதாமாதலின் ஆஸ்யம் எனப்படுகின்றது' என்றார் பதஞ்சலி மாமுனிவராகிய வியாகரண மாபாடியகாரரும். இவ்வாற்றால் ஆஸன் செபிக்கின்ற மந்திரம் என்பது பெற்றாம்.

செய்கின்றார்கள், என்றது 'ஆஜநயந்த' என்னும் வடமொழி வினைச் சொற்கு வடமொழி யிலக்கணத்தைத் தழுவிச் செபிக்கின்றார்கள் என்பதும் பொருளாமாதலின் என்க. இதன் முறையை ஆண்டுக் காண்க. இதனால் உருத்திர பரமேசுர மந்திரத்தைச் செபிக்கின்றார்கள் என்னும் பொருளுங் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

ஈண்டு உருத்திர செபமே எல்லாவற்றினும் சிறந்ததா மென்பதுணரற்பாலது.

இதுபற்றியே பல நூல்களும்,

“ப்ரணவ: ஶதருத்ரீயம் ததாऽதர்வஶிரஶ்ஶிவா ।
ஸ்வவேதஸ்ய ஜப: ஸம்யக் ஸ்வாத்யாய இதி கீர்த்தித: ”

“பிரணவம், சதருத்திரம், அதர்வசிரசு முதலியவைகளைச் செபித்தல், தனது மறையை ஓதுவதேயாகும் என்று சொல்லப்படும்” என்று கூறுகின்றன.

அங்ஙனமே கண்ணபிரானும்,

“யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோऽஸ்மி”

“வேள்விகளுக்குள் செபவேள்வி யானுயிருக்கின்றேன்” என்றருளிச் செய்தனர். இதனுல், வேள்விகளனைத்தினும் உருத்திர செபஞ் செய்தலாகிய வேள்வியே சிறப்புடைத்தென்பது பெற்றும்.

இவ்வண்ணமே, கூறிப்போந்த சுருதி, மிருதி, புராணம் முதலியவற்றின் வாக்கியங்களால், அக்கினியையே தனக்கொரு திருமேனியாகக் கொண்டு, வானுலக மண்ணுலகங்களைத் தாங்குகின்றவனும், எல்லா வுலகமாய் நிற்கின்றவனும், மண்ணுலகத்தும் அன்பர்கட்கு அருள் திருமேனி கொண்டு அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றவனும், கெடாத சத்தியத் தன்மையால் நிறைந்தவனும், எல்லாவற்றிற்கும் தலைமையா யிருக்கின்றவனும், வரம்பில்லாத ஞானம் முதலிய குணங்களை யுடையவனும், அதிதிபோன்று பேரன்புடன் போற்றத் தக்கானுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுடைய மந்திரங்களைத் தேவர்கள் செபிக்கின்றூர்கள் என்பது இம்மந்திரத்தின் பிண்டப் பொழிப்பாம் என்பது காண்க.

இதுபற்றியே சுருதி மிருதிகளும்,

“அக்நிர்வை தேவாநாம் ப்ரியதமோ தேவதாநாம் ।
அக்நிமுகா வை தேவா: ப்ரீணாதி ।
அக்நிர்வை ஸர்வா தேவதா: ”

“தேவர்கட்கு முதன்மையானது அக்கினியேயாம். அக்கினி வாயிலாகவே தேவர்களனைவரும் பிரியமடைகின்றனர், அக்கினியே எல்லாத் தேவர்களாகும்” என்று கூறுகின்றன.

அற்றேலஃதாகுக, எல்லாத் தேவர்கட்குள்ளும் சிறந்தவர் உருத்திர பரமேசுரரே என்பதும், அவரிடத்து அன்பு செலுத்தலே, எல்லா வித மான பயன்களையுங் கொடுக்கும் என்பதும், அவ்வன்பு எல்லாருக்கும் ஒரு தலையாக வேண்டுமென்பதும், அது மிகவும் எளிதாய் முடியுமென்பதும், யாவரும் அறிந்திருக்கின்றனர். அவ்வண்ணஞ் செய்யாது ஏனைய புன்னெறி களிற் சென்றுழல்கின்றனரே அஃது என்னை யெனின்? கலியுகத்தில் பர மேசுரனிடத்து அன்பு செலுத்தல் முதலிய வழிபாடுகள் மக்களிடத்துக் காணப்படுகின்றனவாயினும் தேவர்களே பொறாமைகொண்டு அவற்றைக் கெடுத்துவிடுகின்றனர்; ஆதலின் அவை முடிந்து பயனை யளித்தற்கு வலி யற்றவைகளாகி ஒழிகின்றனவென்பது ஈண்டு உணரற்பாலது.

அற்றாகலினன்றே சிவ புராணமும்,

“ 𑌦𑍋𑌗𑍍𑌧𑍍𑌰𑍀 𑌧𑍇𑌨𑍁𑌰𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌦𑌾 𑌗𑍃𑌹𑌮𑍇𑌧𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌦𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ।
𑌤𑍍𑌰𑌿𑌦𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌂 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑌤𑍋 𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌚 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌃 ।
𑌤𑌚𑍍𑌛𑍂𑌲𑌿𑌵𑌿𑌧𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾 𑌨𑍈𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌨𑌃 ।
𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌥𑌞𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌶𑌿𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍 ”

“பால் கறக்கின்ற பசுவானது போய்விட்டால் இல்லறத்தானுக்குத் துன்பமுண்டாவது போன்று, ஞானமுடையவன், தேவர்கட்குப் பெருந் துன்பத்தைக் கொடுக்கின்றவனாகின்றான்; (என்னை? வேள்வியில் ஈயப் படும் அவியைத் தவிர மற்றொன்றும் அவர்கள் வாழ்வதற்கு வருவாய் இல் லாமையின் அவன் ஞானியாய்விடில் வேள்வியில் அவி கொடுக்கமாட்டான் என்னுங் கருத்தாலென்க.) ஆதலின், தேவர்கள் மனிதர்களின் உள்ளத்திற் புகுந்து கெடுக்கின்றனர்; அதனால் ஒருவர்க்கேனும் ஈசுரபக்தி யுண்டா கின்றதில்லை. சூலமேந்தியவன்பால் பக்தி செய்யவேண்டு மென்னும் விருப் பமே உண்டாவதில்லை. மக்கட்கு எவ்வாற்றாலேனும் பக்தி யுண்டாயினும் இடையில் கெட்டுவிடுகின்றது. சிவஞான முண்டானபோதும் அது விசு வாசஞ் செய்யத்தகாததாய் ஒழியும்” என்று கூறுகின்றது.

6-7-8-வது கீதப் பாடல்களின் விருத்தியுரை

முற்றும்.

எட்டுக் கீதப் பாடல்கள் முடிந்தன.

கீத மந்திரம் 9.

இது கேவலம் கீதப்பாடலே யன்றி இருக்கு மந்திரமன்று.

१ ३२ १ २ १ २ १ २ १ २
अधिप तायि। मित्रपा तायि। क्षत्रप। तायि। स्वः पतायि। धनपता२इ।

१ २ १ र २१र र र २ १र २१र २ १२र १ २र १र२१र र२र
ना२माः। मन्युना वृत्रहा सूर्येण स्वराड्यज्ञेन मघवा दक्षिणास्य प्रियातनू राज्ञा

१ २र र १ र २१र २ र१२१ र २१ २ १र २१र र
विशंदाधार। वृषभस्त्वष्टा वृत्रेण शचीपतिरन्नेन भयः पृथिव्या सृणिकोमिना

२र१ २ र र१ र र २ १र २ र र१रर२
विश्वं भूतम। भ्यभवो वायुना विश्वाः प्रजा अभ्यपावथा वषट् कारेणर्द्धं

१र र र२ र १र २र र१र र र२रर र १२ १ र र
भाक्सोमेन सोमपाः समित्पा परमेष्ठी। ये देवा देवाः। दिविषदः। स्थतेभ्यो

२र२र र१ २र १२ र १र२ र र २ १२ १ र र २ रर
वो देवा देवेभ्यो नमः। ये देवा देवाः। अंतरिक्षसदः। स्थतेभ्यो वो देवा

र१र २ र१२ १रर २र र २ र २ १ र र २र र र र१र २र
देवेभ्यो नमः। ये देवा देवाः। पृथिवीषदः। स्थतेभ्यो वो देवा देवेभ्यो

१२ १र र र र २ १२ १ र र रर र २१र रर १२
नमः। यो देवा देवाः। अप्सुषदः। स्थतेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः।

१र र र र १ र र रर र २१र रर १ २ ३ १र रर१
यो देवा देवाः। दिक्षुसदः। स्थतेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः। यो देवा

र रर २र १ १ २ १ र र रर र र१र २र १२ १२ १र
देवाः। आशा सदः। स्थतेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः। अवज्यामिव

२ १२र १ र २ १ २र १ र २ १ २ १ २ २ १
धन्वनो चिते मन्युन्नयामास मृडतान्न इह अस्मभ्यम्। इडा२३ भा। य इदं

र २ १ १ ३ ५
विश्वं भूतम। युयो२। आ उ। वा२३। ना२३४माः॥

ஒன்பதாவது கீதப் பாடலின் பதவுரை.

मित्रः पतिः	மித்ர: பதி:	(பரமேசுர! நீ) மித்திரனு (சூரியனு)க்கு இறைவனுகின்றாய்.
क्षत्रः पतिः	க்ஷத்ர: பதி:	அரி, இந்திரன் என்பவர்களுக்கும் இறைவனுகின்றாய்.

स्वः पतिः	ஸ்வ: பதி:	சுவர்க்கத்திற்கும் இறைவனாகின்றாய்.
धनपतिः	தநபதி:	தனங்களுக்கும் தலைவனாகின்றாய்.
मन्युना वृत्रहा	மந்யுநா வ்ருத்ரஹா	கோபத்தால் விருத்திரனைக் கொன்றவனும் ஆகின்றாய்.
सूर्येण स्वराट्	ஸூர்யேண ஸ்வராட்	சூரிய வடிவாய் உலகை விளக்குகின்றவனாயிருக்கின்றாய்.
यज्ञेन मघवा	யஜ்ஞேந மகவா	யாகத்தால் அதன் பயனை நுகரும் இந்திரனுமாயிருக்கின்றாய்.
दक्षिणास्य प्रियातनूः	தக்ஷிணாஸ்ய ப்ரியாதநூ:	தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் அன்பு செய்தற்குரியவனும் நீயாகின்றாய்.
राज्ञा विशं दाधार	ராஜ்ஞா விஶம் தாதார	மற்றும், வேந்தன் வடிவால் குடிகளைத் தாங்குகின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
वृषभः	வ்ருஷப:	விரும்பியவற்றைப் பொழிபவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
त्वष्टा	த்வஷ்டா	தீயர்களைத் தண்டிப்பவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
वृत्रेण शचीपतिः	வ்ருத்ரேண ஶசீபதி:	மறைத்தலால் விருத்திரனைக் கொல்லுந் தொழிற்குத் தலைவனும் நீயாகின்றாய்.
अन्नेन गयः	அந்நேந கய:	அன்னங்களையுடைய இல்லறத்தானும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
पृथिव्या सृणिकः	ப்ருதிவ்யா ஸ்ருணிக:	மண் நாட்டைத் தன்வயமாகச் செய்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
अग्निना विश्वं भूतमभ्यभवः	அக்நிநா விஶ்வம் பூதமப்யபவ:	அக்கினிவடிவால் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்தியவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
वायुना विश्वा प्रजा अभ्यभवथ	வாயுநா விஶ்வா ப்ரஜா அப்யபவத	வாயுவால் உயிர்களைப் பிழைக்கச் செய்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
वषट्कारेणार्द्धभाक्	வஷட்காரேணார்த்தபாக்	வஷட்கார மந்திரத்தையுடைய யாகத்தால் அதன் பயனை அநுபவிப்பவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.
समित्या परमेष्ठी	ஸமித்யா பரமேஷ்டீ	சபையில் விளங்கும் பிரமனும் நீயாயிருக்கின்றாய்.

ये देवा देवाः दिवि- षदः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌯𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌃 𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇- 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	சுவர்க்கத்தில் எந்த, தேவகணங் களும் உருத்திர கணங்களும் உண்டோ, அவைகட்கு வணக் கம்.
अन्तरिक्षसदः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇- 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	வானிலுள்ள தேவர்கட்கும் உருத்திரகணங்கட்கும் வணக் கம்.
पृथिवीषदः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌷𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	மண்ணிலுள்ள தேவகணங்கட் கும் உருத்திரகணங்களுக்கும் வணக்கம்.
अप्सुषदः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌅𑌪𑍍𑌸𑍁𑌷𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	நீரிலுள்ள தேவர்கட்கும் உருத் திரகணங்கட்கும் வணக்கம்.
दिक्षुसदः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌦𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌸𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	திக்குகளிலுள்ள தேவர்கட்கும் உருத்திரகணங்கட்கும் வணக் கம்.
आशासदः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌆𑌶𑌾𑌸𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	பத்துத் திசைகளிலுமுள்ள தே வர்கட்கும் உருத்திரகணங்கட் கும் வணக்கம்.
अवज्यामिव धन्वनो स्थतेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌅𑌵𑌜𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌧𑌨𑍍𑌵𑌨𑍋 𑌸𑍍𑌥𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	தனுவில் நாணேற்றித் தளர்விப் பது போல் எங்கள் மேலுள்ள கோபத்தைப் பொறுத்தரு ளின தேவர்களுக்குவணக்கம்.
य इदं भूतमः स्थ तेभ्यो वो देवा देवेभ्यो नमः	𑌯 𑌇𑌦𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥 𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍇 𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌮𑌃	எவர் இந்த உலகைத் தோற்று வித்தருளிய பரமேசுரரோ, அவருக்கு வணக்கம்.

விருத்தி யுரை.

இவைகளின் சுர முதலியவைகளை வடமொழியிற் காண்க.

இருக்கு இல்லாததால் இதற்குச் சந்தம் இல்லை.

முன்னிரண்டு பாடல்களின் தேவதைகள் வைசுவ தேவர்கள் ஆவர். மூன்றாவது மந்திரத்திற்கு உருத்திரனவன், அல்லது பின்னிரண்டிற்கும் வைசுவ தேவர் ஆவர். முதலாவதற்கு உருத்திரனவன்.

ஈண்டு, முதலாவதாயுள்ள 'நம:' என்னும் வரை, இடையிலுள்ளது ஓர் எசுராம். நினக்கு ஆகுக என்பது எஞ்சி நின்றது. 'அதிபதியா (இறைவனு) தற்றன்மை முதலிய குணங்களையுடைய உருத்திரனாகிய

பரமேசுரனே! உனக்கு (எனது) வணக்கம் ஆகுக; என இயைத்துக் கொள்க. ஈண்டு வணக்கம் என்பது வணங்குதற்குரியோன் மேம்பட்டோன் என்னும் உணர்ச்சி காரணமாய் வணங்குவோன் தாழ்ந்தோன் என்னு முணர்ச்சியுடன் செய்கின்ற ஒருவனுடைய அங்கங்களின் செய்கையேயாம்.

ஈண்டு 'இறைவன்' எனவே அனைவருக்கும் இறைவனுமென்பது கொள்ளக்கிடக்கின்றது.

இதுபற்றியே, சுதரிசனுசாரியரும்,

'ஆயிரங் கிளைகளையுடைய சாமவேதத்திற் கூறப்பட்ட மகிமைகளை யுடையவன் சங்கரனேயாவன், மகிமைதங்கிய அக்குணங்களே தேவ விரத முதலியவைகளில் எண்ணப்படுகின்றன' என்று கூறியுள்ளார்.

மித்திரனு (சூரியனு)க்கும் நீயே இறைவனு யிருக்கின்றுய் என்பது,

(1) உருத்திர பரமேசுரனே எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனு யிருக்கின்றுன் என்றதை விரித்துக் காட்டத் தொடங்கி, அவனது பல்வகை நாமங்கள் தனித்தனியே கூறப்படுகின்றன. அவற்றுள், முதலாவது சூரியனுக்கும், உருத்திர பரமேசுரனே இறைவன் என்று கூறப்படுகின்றது என்பதாம்.

ஈண்டு, 'பதி' என்பது சுவாமியாகும். சுவாமி யெனவே ஈசுரன் என்பது பெறப்படுகின்றது. என்னை? 'பதி யீசுரன்' என்று அமர கோசங் கூறுதலின் என்க. இவ்வாற்ருல், ஒப்பற்ற கீர்த்தியை யுடையவன் என் பது கருத்து. இதனுல் உலகத்திலும், வேதத்திலும் மிகப் பிரசித்தியா யுள்ள சூரியனும், உருத்திர பரமேசுரனுடைய அநுக்கிரகத்தை யடைதற் குரியான் என்பது பெற்றும்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

"யேந ஸூர்யஸ்தபதி தேஜஸேத்த:"

"யாதொரு பரமேசுரனுல் பேரொளியுடன் சூரியன் விளங்குகின்றனே" என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, மிருதியும்,

"யதாதித்யகதம் தேஜோ ஜகத்பாஸயதேகிலம்"

"இரவியின்கண்ணுள்ள ஒளியாய் நின்று உலகத்தை விளக்குகின்றது எதுவோ, அது எனது ஒளியென்றுணர்வாயாக" என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், உருத்திர பரமேசுரனுடைய அட்ட மங்கள மூர்த்தங்களுள் இரவியும் ஒரு சிறந்த மூர்த்தமா யிருக்கின்றதென்பதுமுணர்க.

இப்பொருளையே, சுருதியும்,

" யஃ ஸூர்யே திஷ்டந் "

" எவன் இரவியின்கண் இருந்துகொண்டு செலுத்துகின்றானோ " என்பதனால் வலியுறுத்துகின்றது.

அங்ஙனமே, புராணமும்,

" க்ஷ்மாம்போ வஹ்நி ஸமீரணாகாச சந்த்ரார்காத்மாநோ மூர்த்தய: "

" நிலம் நீர் தீ வளி விண் மதி இரவி ஆன்மா " என்று நேரே இதையே விளக்குகின்றது.

இவ்வாற்றால் சூரியனுடைய மகிமையினாலேயே உலகம் விளங்குகின்றதென்பதும், அச் சூரியனும், பரமேசுரனுடைய திருமேனியேயாவன் என்பதும் தெளியப்பட்டது. மற்றும், தேகத்திற்கு இறைவன், தேகி யென்பதிற் சொல்லவேண்டுவ தென்னைகொல்? இது யாண்டும் மிக வெளிப் படையா மென்க.

அரிக்கும் இந்திரனுக்கு மிறைவன் என்பது,

ஈண்டு, மூலத்திலுள்ள 'க்ஷத்திரம்' என்னுஞ் சொல் விஷ்ணுவையும், இந்திரனையுங் குறிக்கின்றது. முன்னர் 'மித்திரன்' என்பதற்கு, சூரிய தேவனைக் கொண்டதால், ஈண்டுத் தேவர்களே கொள்ளற்பாலார் என்பதே தகுதியாமாதலினென்க. வடமொழி யிலக்கணவகையானும் இப்பொருள் பெறப்படுகின்றதென்பது முணர்க.

இதனாலன்றோ, சுருதியும்,

" உபௌ வாம் ஹரி ஹரி விஷ்ணோரிந்த்ரஸ்ய க்ஷத்ரம் "

" இந்திரனும் விஷ்ணுவும் க்ஷத்திரம் எனப்படுகின்றார்கள் " என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே புராணமும்,

" ந்ருபாணாம் தைவதம் விஷ்ணுரேவ ச வாஸவ: "

" அரசர்களின் தெய்வீகத்தன்மை, விஷ்ணுவும் இந்திரனுமாகின்றது " என்று கூறுகின்றது.

'சுவர்க்கத்திற்கும் இறைவன்' என்பது,

"யஞ ஃ-ஃ:வெ ந ஸம்ஸிஞம் ந அ ஶூஸஉநஞாடி ।
ஊஷிஞாஷொவ நீதஞ தத்ஃ-வம் ஸூ: வஶாஹஉடி"

"துன்பத்தோடு சேராததும், என்று முள்ளதும், சிறப்புடையதும் அனைவரும் விரும்பத்தக்கதுமாகிய இன்பமே சுவ: (சுவர்க்கம்) என்பதின் பொருள்" எனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும்,

சுருதியும்,

"ஸ-வரிதஂஸள ஞொக:"

"சுவ: என்பது ஒரு வுலகம்" என்று கூறுகின்றதாலும், சுவர்க்கம் என்னும் மூன்று முலகத்திற்கும், இன்பவடிவாகிய முத்திக்கும், பரமேசுரனே இறைவன் என்பது பெறப்படுகின்றதென்க.

'தனங்கட்கு இறைவன் என்பது' ஈண்டு, தனம் என்றதால் எல்லாப் புருடார்த்தங்களுங் கொள்ளக் கிடக்கின்றன. சுவ: பதி, தனபதி என்னும் இரண்டு சொற்களாலும், இவ்வுலக, பரவுலக போக்கியப் பொருள்களுக்கும், இவ்வாறே, அதிபதி, என்றதனுனே தேவர், மனிதர் முதலியோர்களுக்கும் இறைவன் என்றதாயிற்று. இதனுல் மித்திரபதி, க்ஷத்திரபதி, சுவ: பதி, தனபதி, என்னும் நான்கு சொற்களாலும், தேவர், மனிதர் முதலிய எல்லாப் பிராணிகட்கும் இறைவன் என்பதும், புத்திரர், தனம் முதலிய் உலகிலுள்ள போகப் பொருள்களுக்கும், பேரின்பத்திற்கும் உருத்திர பரமேசுரனே இறைவனுகின்றுன் என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

இப்பொருளையே, சாமமறைப் பாடல்களும்,

"ஸஷொஞாதிதஂ ஹிரணஂஉய: வ-ஈ-ஷொ"

"பொன் மயமாகிய இப்புருடன் இரவியினுள் காணப்படுகின்றுன்" என்றற்றொடக்கத்து மந்திரங்களாற் கூறுகின்றன என்பதுணர்க.

இவ்வாற்றுல் போந்தபொருள் யாதோவெனின்? கூறியவாங்கே தடையிலாத ஐசுவரியங்களை யுடைய உருத்திரபரமேசுரனை, யான் வணங்குகின்றேன் என்பதாம்.

இனி, 'மித்திரன்' என்பவன் முதலியோர்கட்கு இறைவன் உருத்திர பரமேசுரனென்று மேற் கூறப்பட்டது. ஆண்டு, மித்திரன் என்னுஞ் சொல் 'ஞிமிதா' சிநேகம், என்னும் வடமொழிப் பகுதியிலிருந்து வந்ததா

மாதலின், இதனால் பேரன்புடைய அகத்தியர், கௌதமர், ததீசி, மார்க்கண்டர், உபமந்யு, பதஞ்சலி, வியாக்கிரபாதர் முதலிய பக்தர்கள் கொள்ளக்கிடக்கின்றனர்; கொள்ளவே, அன்பர்களை இனிது பரிபாலிக்கின்ற உருத்திர பரமேசுரனை வணங்குகின்றேன் எனப் பொருள் கொள்ளலும் ஈண்டு உரித்தாகு மென்பது காண்க.

அற்றேல்? உருத்திர பரமேசுரனே ஐந்தொழிலையும் நடத்துகின்றவனாதலின் பொதுவாகிய அத் தொழில்களுக்குள் காத்தற்றொழிலும் அடங்குமேனும், அன்பர்களை இனிது பாதுகாத்தலே உருத்திர பரமேசுரனது சிறப்புத் தொழிலா மென்றுணர்த்துதற் பொருட்டே ஈண்டு மித்திரன் முதலியோர்களைப் பாதுகாக்கின்றவன் எனக் கூறப்பட்டதென்றுணர்க.

அற்றாகலினன்றே புராணமும்,

"ஊஹக்த ரக்ஷணாயைவ ஸர்வம் ஹி சேஷ்டிதம் |
இதி ஜாநீத ஊஹக்தா ப்ராணேப்யோபி ப்ரியதம:"

"யான் செய்கின்ற தொழிலனைத்தும் எனது அன்பரைப் பாதுகாத்தற்பொருட்டேயாம் என்றுணர்வாயாக; எனது அன்பன் எனது உயிரினுஞ் சிறந்தோனாவன்." என்று கூறுகின்றது.

அல்லது, மித்திரன் என்பது, பன்னிரு சூரியர்களுள் ஒருவனாவன் அவனுக்கு இறைவன், உருத்திர பரமேசுரனே முக்கியமாகிய சூரியனாகின்றான் என்பதாம். அங்ஙனமே, க்ஷேத்திரபதி யென்னும் விஷ்ணுவு மாகின்றான்; சுவ: பதி யென்னும் இந்திரனுமாகின்றான்; தனபதி யென்னும் குபேரனுமாகின்றான் என்பதாம். இதனால் பரமேசுரனே எல்லாத் தேவர்களாகவு மிருக்கின்றான் என்பது கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

இதுபற்றியே, ஏனைய சுருதிகளும்,

"ஸ ப்ரஹ்மா ஸ சிவஸ்ஸேந்த்ர: ஸோக்ஷர: பரம: ஸ்வராட் |
ஸ ஏவ விஷ்ணு: ஸ ப்ராண: ஸ கால: ஸோக்நிஸ் ஸ சந்த்ரமா:"

"அப்பரமான்மாவே, பிரமன், சிவன், இந்திரன், அக்கரம், பரமம், சுவராட், விஷ்ணு, பிராணன், காலன், அக்கினி, சந்திரன் முதலிய தேவர்கள் வடிவங்களாய் இருக்கின்றது." என்று கூறுகின்றன.

ஈண்டு "இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் சுவர்க்க முதலியவற்றிற்கு இறைவராவர்" என்பது சுருதிகளிற் கூறப்பட்டிருப்பினும் அவர்கள் பரமேசுரனுடைய கூறுகளானதால் பரமேசுரன் வடிவர்களென்பதுங் கூடுமென்றுணர்க.

இதுபற்றியே, பாரதவாக்கும்,

" ஸெஷ்ராதிஷ ஷ தெவெஷ தவைஷ்வய உவதெ "

" இந்திரன் முதலிய தேவர்களிடத்துள்ள ஐசுவரியமானது பரமேசுரனுடைய ஐசுவரியமேயாம் " என்றெழுந்தது.

இவ்வாறு, எல்லாவற்றிற்கும் இறைவனுகவும், எல்லாவற்றையும் பாதுகாப்போனுகவும், எல்லா வடிவனுகவும் பரமேசுரன் துதிக்கப்பெற்றனன் என்பதுணர்க.

இனி, 'மந்யுந:' என்பது முதல் 'பரமேஷ்டி' என்பது ஈருக, பல்வகை மகிமைகளை யுடையவனுக அப் பரமேசுரன் சிந்திக்கப்படுகின்றுன்.

அவற்றுள், " கோபத்தால் விருத்திராசுரனைக் கொன்றவனும் இருக்கின்றுய் " என்பது, ஈண்டு இருக்கின்றுய் என்பது எஞ்சி நின்றதாம்.

கோபம் என்னும் நிமித்தத்தால் எண்ணூற்றுப்பத்து விருத்திராசுரர்களைக் கொன்றனன் என்பதாம்.

இதுபற்றியே, சுருதிகளும்,

" இந்திரோ விருத்திர மஹந் " எனவும்,

" ஐந்த்ரா உயிஜா ஸஷ்டிஹிவ்ருத்ராணவ்ரதிஷ்டா: ஜவாநநவதீஹ்வ "

" இந்திரன் ததீசியின் எலும்புகளால் எண்ணூற்றுப் பத்து விருத்திரர்களைக் கொன்றனன் " எனவுங் கூறுகின்றன.

அற்றேலஃதாகுக. சுருதிகள், இந்திரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்றனன் என்று முழங்குகின்றனவே யன்றி பரமேசுரன் கொன்றுனெனக் கூறவில்லையே யெனின்? அப்படிக் கூறுவது உண்மையே ஆனல், தல்வகாரவுபநிடதமென்னும் கேநோப நிடதமும், " தேவர்கள், யாமே வெற்றி கொண்டோமென இறுமாந்திருக்க, பரமேசுரன் இயக்க வடிவமாய் எழுந்தருளி எல்லாவற்றிற்கும் தானே காரணனென்றும், அவ் வெற்றியும் தன்னுலேயே ஆனது என்றும் அறிவுறுத்தருளினன் " என்பதை இரண்டு கண்டங்களால் கூறுகின்றது. அதைப்போல் உருத்திர பரமேசுரனே விருத்திராசுரனைக் கொன்றனன் என்பதும், ஏனைய தேவர்கள் நிமித்தர்களாமென்பதுந் தெற்றெனவிளங்குமாறு காண்க.

அல்லது, 'மந்யுநா விருத்திரனைக் கொன்றனன்' என்பதை 'மந்யு' என்பதை 'சதமந்யு' என்பதில் ஒரு கூறெனக்கொண்டு, இந்திரனுல் அதா

வது இந்திரனுகிய காணத்தைக்கொண்டு பரமேசுரன் விருத்திராசுரனைக் கொன்றனன் எனப் பொருள்கொள்ளினும், வடமொழி இலக்கண வகையானும் இது இனிதமையு மென்பதுணர்க.

அல்லது, மந்யுநா என்பது, வேள்வியால் எனவும், விருத்திரம் என்பது பாவத்தை யெனவுங் கொள்ளலாம், அதாவது யாகத்தால் பாவத்தைப் போக்கி யருளுகின்றவன் என்பது பொருள்.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ தெவயஜ்ஞூா வரத்ரஹா ஸமுபாஸ்ம ”

“ தேவாராதனையா (யாகத்தா)ல் பாவத்தைத் தொலைத்தவர்களாவோமாக.” எனக் கூறுகின்றது.

மற்றும்,

“ அபிஹத்வா ஹித்வா ச ஹத்வா ஸர்வமிதம் ஜகத் ।
யஜேதேகம் விரூபாக்ஷம் ந ஸ பாபேந லிப்யதே ”

“ உயிர்களைக் கொன்ருகிலும், பயமுறுத்தியாகிலும், இவ் வுலகத்தை யழித்தாகிலும் விரூபாக்ஷராகிய பரமேசுரரை எவன் ஆராதிக்கின்ருனே, அவன் பாவமடையான் ” எனவும்,

இன்னும்,

“ யஜ்ஞேந பாபம் வ்யபநுததி ”

“ தருமத்தால் பாவங் கெடுகின்றது ” எனவுங் கூறுகின்றது.

இதனலன்ருே, பாரதமும்,

“ பிநாகபாணிர்பகவாந் ஸர்வபாபஹரோ ஹர: ”

“ பிநாகபாணியாகிய பகவான் பரமேசுரனே எல்லாப் பாவத்தையும் போக்குகின்ற அரனுகின்ருன்.” என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், அதன் பாடியமும்,

நீ, மந்யுநா (கோபமாகிய) காணத்தால், விருத்திரனைக் கொன்றவனுயிருக்கின்ருய்.” என்று இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது.

உலகனைத்தையும் சூரிய வடிவால் விளக்குகின்றவனு யிருக்கின்ருய், என்பது, சுயம்பிரகாச வடிவனுயிருக்கின்ருய் என்பதாம்.

ஈண்டு, "யெந ஸூ-ய-தபதி"

"எவனால் சூரியன் காய்கின்றான்" என்னுஞ் சுருதியால், பரமேசுர னுடைய அருளைப் பெற்றதாலேயே சூரியனுக்கும் விளக்குந்தன்மை யுள்ள தாமென்பது உணரற்பாலதாம்.

"யாகத்தால் அதனுடைய பயனை நுகர்கின்ற இந்திரனும் நீயாயிருக் கின்றாய்" என்பது, ஈண்டு 'மகவன்' என்னுஞ்சொல் 'மம்ஹதி' 'ஈகை' என்னும் வடமொழிப் பகுதியின்கண் பிறந்ததாமாதலின் யாகமாகிய சாத னத்தால் வேட்டோர்கட்குப் பயனை யளிக்கின்றவன் நீயாயிருக்கின்றாய் என வும் பொருள்படுமாறுணர்க. இருக்குப் பாடியத்திலும், 'மகவன்' என்ப தற்கு பயன் அளிக்கின்றவன் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதென்க.

அல்லது, யாகமாகிய சாதனத்தால் இந்திரனாற் செய்யப்படும் மழை பெய்வித்தல் முதலிய காரியங்களைச் செய்கின்றவனும் நீயா யிருக்கின்றாய் எனினுமாம்.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

"ஸயாதிந்த்ரஸ்ச வாயுஸ்ச"

பயத்தால் இந்திரனும் வாயுவும், என்று தொடங்கி "இந்திரனே மழை பெய்விப்பவன்" என்று கூறி முடிக்கின்றது.

'தக்ஷிணாமூர்த்தியாய் அன்பு செய்தற்குரியானும் நீயாகின்றாய்' என் பது,

இப் பரமேசுரனுடைய தக்ஷிணா மூர்த்தமானது முத்தி விருப்புடை யார்கட்கு மிக் விரும்பற்பாலதாம். அதாவது பக்தி செய்வதற்குரியதாம். ஈண்டு முத்தி விருப்புடையார்களால் அன்பு செய்யற்பாலது என்று கூட்டிக் கொள்க.

இதுபற்றியே, வாயு சங்கிதையும்,

"அஜாத இத்யேவம் கஸ்சித் பீரவ: ।

ருத்ர யத்தே தக்ஷிணம் முகம் தேந மாம் பாஹி நித்யம்"

"பிறப்புக்கட்குப் பயமடைந்தோர்கள் பிறப்பற்றவனுயுள்ள ஒருவன் நீயே யென்று உன்னையுணர்ந்துகொண்டு, உருத்திரனாகிய நினது தட்சிணா முக மூர்த்தியை யடைகின்றனர்." என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, சுவேதாசுவதர சுருதியும்,

"ப்ரபத்யதே ருத்ர யத்தே தக்ஷிணம் முகம் தேந மாம் பாஹி"

"உருத்திர ! உன்னுடைய தக்ஷிணமுகம் யாதொன்று இருக்கின்றதோ, அதனால் எம்மைப் பாதுகாப்பாயாக" என்று இப்பொருளையே வலியுறுத்துகின்றது. இதனால் முத்தி விருப்புடையாரால் வழிபடற் குரியவன் உருத்திர பரமேசுரனே என்பதும் பெறப்பட்டமை காண்க.

அல்லது, பேரன்பிற்கு விஷயமானது இவ் வுருத்திர பரமேசுரனுடைய தாட்சண்ய முடையதென்னும் அருட்டிருமேனியே யென்பதுமாம். இதனால் கருணைக் கடலான் என ஈண்டு எடுத்துக்கொண்ட பரமேசுரனே உயிர்களிடத்துப் பேரன்புடையான் என்பதும் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க.

"வேந்தன் வடிவால் மக்களைத் தாங்குகின்றவன் நீயாயிருக்கின்றாய்" என்பது; அதாவது அரசர்களால் பிரசைகளைப் பரிபாலிக்கின்றவனும் உருத்திர பரமேசுரனே யாகின்றான் என்பதாம். இதனால் அரசனாய் நின்று தண்ட நீதி முறையில் ஆணை செலுத்துகின்ற தன்மையும் பரமேசுரனுடைய வயப்பட்டதேயாம் என்பதாயிற்று. அல்லது வழிபடுகின்றனை நோக்கிப் பயனை யளிக்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய் என்பதாம்.

"அன்பர்கள் விரும்பியவற்றை நிறையப் பொழிகின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்" என்பது, ரிஷபம் என்னும் வடமொழிச் சொற்கு இவ்வாறே பொருள் கூறல்கொண்டு, ரிஷபக்கொடி, ரிஷபவாகனம் என்பது முதலியவைகளுக்கும் பொருள் கூறல் எளிதிற் கூடும் என்பதை பாரத வாக்கியத்தாலும் உணர்ந்துகொள்ளற்பாலதாம்.

'துஷ்டர்களைச் சிட்சிக்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய்' என்பது,

ஈண்டு, துவஷ்டா என்னுஞ்சொல் விரைவுப் பொருள்கொண்ட வியாபகத்தன்மையை யறிவுறுத்துவதாமாயினும் 'துவக்ஷ' என்னும் வடமொழிப் பகுதியிலிருந்து வந்ததாமெனக் கொள்ளவின், ஈண்டு அப் பொருள் பொருந்தா தென்பதுணர்க.

மறைக்கின்ற நிமித்தத்தால் விருத்திராசுரனைக் கொல்லுதலாகிய தொழிலை யுடையவனும் நீயா யிருக்கின்றாய்" என்பது, ஈண்டு, "விருத்திரனைக் கொல்லுதலாகிய தொழிற்குத் தலைவன்" என்னும் பாடிய வாக்கியமும் உணரற்பாலதாம்.

அற்றாகலினன்றே, தைத்திரீய சுருதியும்,

"ஸ இமா஁ல்லோகாந் வ்ருணோத்யதிஸாந் லோகாந்வ்ருணோத் தத்வ்ர
த்ரஸ்ய வ்ருத்ரத்வம்"

"இவ் வுலகை மறைத்தலின் அவன் விருத்திரனெனப்படுகின்றான்" என விருத்திரன் என்பதற்கு காரணங் கூறும் வாயிலாய் இப் பொருளையே விளக்குகின்றது.

மற்றும், 'ஶசீ' (சசீ,) என்பதும் கருமத்தை (செயலை)யே பொருளாக வுடையதென்பது நூல்களில் வெளிப்படையாம்.

இவ்வாற்றால் விருத்திராசுரன், உலகை இருள் மூடுமாறு செய்ததால் பரமேசுரன் அவனைக் கொன்றனன் என்பது பொருள்.

பிறவிடத்தும் இவ்வாறே கூறப்பட்டிருத்தலின், 'பசுபதி' என்பது போன்று 'சசீபதி' என்பதும் பரமேசுரனையே நன்கு அறிவுறுத்துவதா மென்பது காண்க.

"அன்னத்தையுடைய இல்லறத்தானாக இருக்கின்றனை" என்பது,

ஈண்டு, "க்ஷயோ க்ருஹஸ்த: ஶிவேஹிராஜ்ய வஶிவாஹீ" என்னு மிடத்து 'க்ஷய:' என்பதற்கு, கிருகத்தன் என்பதே பொருளானதால், ஈண்டு இல்லறத்தான் எனக் கொள்ளப்பட்டது. இதனால் யாகத்திற்குரிய அன்ன முதலியவைகளும், ஈகை முதலியவைகளும், தன முதலியவைகளும் இல் லறத்தானுக்கு நிறைந்திருத்தலும், பரமேசுரனுடைய அருளாலேயே யென் பது பெறப்பட்டது.

"யானையை அங்குசத்தால் தன் வசப்படுத்துமாறு உலகைத் தன் வயமாயிருக்கச் செய்கின்றவனும் நீயாகின்றாய்" என்பது,

ஈண்டுப் பாடியத்திலும் இவ்வாறே பொருள் கூறப்பட்டுள்ள தென் றுணர்க.

பிருதிவி, (மண்) என்பது, மண்ணுலகிலுள்ள மக்கள்மேல் நின் றது நல்லோர்களையும் தீயோர்களையும் புண்ணியத்தாலும், பாவத்தாலும், பரமேசுரன் செலுத்துகின்றானாதலின், அதாவது உயிர்களின், நன்மை தீமைகளுக்கியைய ஆட்டி வைக்கின்றவனாதலின் உலகனைத்தும் பரமேசுர னுடைய வசமேயாம் என்பதாம்.

இது பற்றியே, சுருதியும்.

“ ஸாது꞉ ஸாதுநா கர்மணா பவதி பாப꞉ பாபேந ”

“ நல்லோர் நற் கருமத்தாலும், தீயவர் தீய கருமத்தாலும் தோன்றுகின்றனர் ” என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே ஸ்மிருதியும்,

“ ந ஹ்யயா கேவலேநாபி ந ச கேவல கர்மணா ।
கர்ம ஸஹாயேந ”

“ கருமமாத்திரத்தாலுமன்று, என்றால் மாத்திரமுமன்று, மற்றோ, கருமத்தைச் சகாயமாய்க் கொண்டதனாலே உலகமாக்கப்படுகின்றது.” என்று கூறுகின்றது.

ஈண்டு, யானையை அடக்குவதற்குத் தோட்டியானது சாதனமாயிருத்தல் போன்று மக்களைத் தன்வயமாக்குதற்குப் புண்ணிய பாவங்களே கருவியாமென்பது காண்க. இதுவும், எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு உபசாரமே யென்பது உணரப்பாலது.

“ அக்கினியால் தேவர்களையும், மனிதர்களையும் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றவர்களாய்ச் செய்கின்றாய் ” என்பது,

‘ஆகவனீயம்’ என்பது முதலிய மூன்று அக்கினிகளாயிருந்து தேவர்கள் வாழ்வதற்குரிய, அன்னம், என்னும் கோதுமைமாப் பணியாரம் முதலிய தேவவுணவுகளைக் கொடுத்தல் அக்கினியின் ஆதீனமாமாதலின், தேவர்கள் அக்கினி வயப்பட்டவர்களென்றுணர்க.

மக்களோ, சமைத்தல், விளக்கல், சூடுண்டாக்கல் முதலியவைகளால் தீயின் அதீனமா யிருக்கின்றார்கள் என்பது வெளிப்படையேயாம்.

அல்லது, நெற்றிக் கண்ணினுள்ள அக்கினியால் ஊழிக் காலத்தில் உலகனைத்தையும் இலயஞ் செய்து கொள்கின்றனை என்பதும் அமையுமென்க.

“ காற்றால் புநிதமாக்கி உயிர்களனைத்தையும் பிழைத்திருக்குமாறு செய்கின்றாய் ” என்பது,

வாயுவினால் மிகப் புநிதமுண்டாக்கி இனிது வாழுமாறு செய்தருள்கின்றாய் என்பது பொருள். இதனால் ஆன்மாவைப் பற்றிய பிராண சம்பந்த மின்றேல், உயிர் என்பதும் இன்றாம்; காற்றுப்படுதல் முதலியவைகளாற் புநிதமாதலென்பதும் இன்றாமென்க.

இதனால், அக்கினியும், வாயுவும், பரமேசுரனுடைய ஆணையைப் பெற்றுக்கொண்டு தத்தந் தொழிலைச் செய்கின்றவைகளாகின்றன என்பது ஈண்டுக் கொள்ளக்கிடந்தமை காண்க.

அற்றுகலினன்றே, சுருதிகளும்,

“ 𑌭𑌯𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑌤𑌿 ”

“ இவனது பயத்தால் அக்கினி எரிக்கின்றது ” எனவும்,

“ 𑌭𑍀𑌷𑌾𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑌃 𑌪𑌵𑌤𑌿 ”

“ இவனிடத்தில் பயத்தை யடைந்து வாயு சலிக்கின்றது ” எனவும்,

“ 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌪𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ।
𑌇𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌤𑍁 𑌜𑍀𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌤𑌾 𑌵𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍌 ”

“ பிராணனாலும் அபானனாலும் மனிதர் ஒருவரும் பிழைத்திலர்; மற்றே, இவ்விரண்டும் எவனைப் பற்றி நிற்கின்றனவோ, அவனால் பிழைத்திருக்கின்றனர்.” எனவுங் கூறுகின்றன.

“ வஷட்காரம், சுவதாகாரம் என்பது முதலிய பிரயோகங்களைக் கொண்ட யாகத்தால் அதனுடைய பயனை அநுபவிக்கின்றவனும் நீயாயிருக்கின்றாய் ” என்பது,

வேள்வியாகிய சாதனத்தால் வேள்வித் தலைவனாய் விரும்பிய பயன்களை அநுபவிக்கின்றவன் உருத்திர பரமேசுரனே யன்றி வேறலன் என்பது பொருள்.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ 𑌕𑌤𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑍋 𑌹𑌵𑍍𑌯𑌭𑍁𑌗𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ”

“ இவர்களுள் எத்தேவர் பயனை நுகர்பவர் ? ” என்றற்றொடக்கத்து மந்திரத்தில் இப்பொருளைக் கூறியிருக்கின்றது.

உண்மையை நோக்கிலோ, ‘ வஷட்காரம் ’ என்னும் மந்திரத்தாற் குறிப்பிட்ட யாகமாகிய விஷ்ணுவைப் பாதித்திருமேனியாகக் கொண்டவன் என்பதே கொள்ளக் கிடக்கின்றது.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

“ 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑍈 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌃 ”

‘ யாகமே விஷ்ணு வெனப்படும் ’ என்று கூறுகின்றது. இதனால், அரிகாமூர்த்தம் கொள்ளப் பெற்றமையுங் காண்க.

அல்லது, மூலத்திலுள்ள ' அர்த்தம் ' என்னுஞ் சொல் ' சமீபம் ' என்னும் பொருளையுந் தருவதாமாதலின் வேள்வித் தலைவனுக்கருகில் தேவதா வடிவாயிருந்து அநுபவிக்கின்றவன் என்பதும் அமையுமாறுணர்க.

" சோமயாகஞ் செய்தலால் சந்திரமண்டலத்திலிருந்து அப் போகங்களை யநுபவிப்பவனும் நீயாயிருக்கின்றாய் " என்பது,

இங்ஙனமே பாடியமுங் கூறுகின்றதென்பதுணர்க.

உண்மையிலோ, சோமத்தாற் குறிப்பிடப்பட்ட வைசுவதேவ யாகத்திற் கூடியுள்ள தேவர்களனைவரும் நீயாயிருக்கின்றாய் என்பதாம்.

சபையாற் குறிப்பிட்ட (பிரமனும்) இரணியகருப்பனும் நீயாயிருக்கின்றாய், என்பது,

ஈண்டு, ஸம், என்பது ' சபை ' என அமரகோசங் கூறுதலானும், பரமேஷ்டி என்பது பிரமன் எனல் வெளிப்படையா மாதலானும் இது போந்த பொருளென்க.

இனி, " பாடியத்தில், பரமேட்டி என்பதற்கு, பத்தினியுடன் (மனையாளுடன்) உயர்ந்ததாகிய இல்லறத்தலைவனா யிருக்கின்றவனும் நீயே. " என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது மனைவியுடன் கூடிய இல்லறம் என்பதனாற் குறிப்பிக்கப்பெற்ற, வேள்வியாற்றல், தானமிடல், ஓமஞ்செய்தல் முதலிய நற்கருமங்களில் வழுவாது இருப்பவனும் நீயாகின்றாய் என்பதாம். மனையாளுடன் கூடினவனுக்கே அதில் அதிகார மிருத்தலினென்பதுணர்க. இது வாழ்நாள் முழுதும் நற்கருமங்களையே செய்துகொண்டு வாழல் வேண்டுமென்பது எல்லா நூல்களுக்குங் கருத்தாமாதலி னென்க.

அற்றாகலினன்றே சுருதியும்,

" யாவஜ்ஜீவமக்நிஹோத்ரம் ஜுஹுயாத் "

' வாழ்நாள் வரையும் எரியோம்புக ' என்று கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, மாபாரதமும்,

" விசேஷேண க்ருஹஸ்த: ச்ரேஷ்டஸ்த்ரயாணாம் "

" இல்லறத்தானே உயர்ந்தோன் மற்றைய மூவரும் அங்கத்தினர்கள் " என்று கூறுகின்றது.

இது பற்றியே மநுமிருதியும்,

" அன்னையாரைப் பற்றிக்கொண்டே அனைத்துயிரும் வாழ்கின்றன, அது போன்று இல்லறத்தானைப் பற்றிக்கொண்டே ஏனைய ஆசிரமத்திலுள்ளவர்கள் பிழைக்கின்றார்கள்." என்று கூறுகின்றது.

ஈண்டு, தமிழ் மறையும்,

" துறந்தார்க்கும் துவ்வா தவர்க்கு மிறந்தார்க்கும்

இல்வாழ்வா னென்பான் துணை " என்பது முதலிய மந்திரங்களால் அறத்துப்பாலில் இல்லறத்தை யெடுத்துமிக விதந்தோதியுள்ளதும் உணரப்பாலதாம்.

அல்லது, 'ஸபிக' என்பது ஞானமாமாதலின், உபாசனையால், பரமாகிய (மேலாகிய) பதத்தில் இருப்பவன் பரமேஷ்டி என்பதுமாம்.

அல்லது, இனிது உபதேசிக்குந் தன்மையால், பரம்=எல்லாத் தேவர்கட்கும் மேலாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கின்றவன், பரமேஷ்டி எனினுமமையும்.

அல்லது, பார்வதி தேவியாருடன், பரம்=மேலாகிய கைலாசத்தி லிருக்கின்றவன் பரமேஷ்டி என்பது மமையும்.

இனி, " யோ தேவா " என்பது முதற்கொண்டு நமஃ, என்பது ஈறாகிய ஆறு மந்திரங்களால், மூலகாரணனும், பிரம சொரூபனும், ஒருவனும், மற்றும் பல மகத்தாந் தன்மைகளை யுடையவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுடைய கூறுகளை யுடையவர்களான குணிருத்திரர்கள் வணங்கப்படுகின்றார்கள். அவ் வுருத்திரர்களும், ஆயிரக்கணக்கானவர்களாவார்கள் ; அவர்களும் ஒருவனாகிய உருத்திர பரமேசுரனைப் போற்றிக்கொண்டு அவனுக்கருகில் புடைசூழ்ந்து நிற்கின்றவராய்க் கணங்கள் எனப்படுவார்கள் என்றுணர்க.

இதுபற்றியே, உருத்திராத்தியாயத்தின் முதலாம் அநுவாகத்தின் நடுவில்,

" யெ ஸஹஸ்ர ஸஹஸ்ரசோஹம் தேஷ்வாகஸஜ ஈஜ இதி "

" உருத்திரன் கூறுகளையுடைய இக் கணங்களுக்கு வணக்கம் " எனவுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

அற்றேலஃதாகுக ? தேவர்கள் தேவனை வணங்கல் என்றது எவ்வாறுமெனின் ? பரமேசுரன் தனது அருள்வலியால் கணக்கில்லாத உருத்திர கணங்களை யுண்டாக்கி, ஒவ்வொரு வுலகத்திற்கும் தலைவர்களாக்கி, அருளையும், மருளையுஞ்செய்து வருமாறு அவர்களை நியமித்திருத்தலின், அரசனைப், பிரசைகள் வணங்குமாறு வணங்குதல் கூடுமென்க.

இது கொண்டே சுருதியும்,

" யெ ருத்ரா அபிஹஸ்ராம் அஸ்ரீநாஹதஷ்ண ஃவெஞாலீக ஹவா அயி திவம் ருத்ரா உபச்ரிதாஃ "

' மண்ணிலும், கடலிலும், விண்ணிலுந் தோன்றுகின்ற உருத்திரர்கள் ' என்றற் றொடக்கத்து மந்திரங்களால் இப்பொருளையே கூறுகின்றது.

அங்ஙனமே, பாரதமாகிய இதிகாசமும்,

" ஶூலஹஸ்தா வஜ்ரஹஸ்தா: ஸர்பகாத்ர ஜடிலா: "

" சூல மேந்திய கையர்கள், வாளேந்திய கரத்தர்கள், பாம்பென நீண்ட முடியினர் " என்றற் றொடக்கத்துச் சுலோகங்களால், இப் பிரமத கணங்களையே விதந்து கூறுகின்றது.

அவ்வாறே, துரோண பருவத்திலும்,

" தஸ்ய பாரிஷதா திவ்யா நாநாரூப தரா: ப்ரபோ: "

" அவ் விறைவனுடைய வானுலகப் பிரமத கணங்கள் பலவகையாவர்கள் " என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

மற்றும், இலிங்கபுராணம், கந்தபுராண முதலிய பல நூல்களிலும் உருத்திர பரமேசுரனுடைய பிரமத கணங்கள் பலவகையாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதும் ஈண்டு உணரற்பாலதாம்.

தேவர்காள்! உருத்திர தேவதைகளே! நீங்கள், சுவர்க்கத்தில் இருக்கின்றவர்களாவீர்கள்; அத்தகையர்களான உங்கட்கு நமஸ்காரம்.

இவ்வாறே, வானுலகில் இருக்கின்றவர்களான தேவர்காள்! உங்கட்கு நமஸ்காரம். தண்ணீரில் இருக்கின்ற தேவர்காள்! உங்கட்கு நமஸ்காரம். பத்துத் திக்குகளிலும் இருக்கின்ற தேவர்களே! உங்கட்கு நமஸ்காரம். எட்டுத் திசைகளிலும் இருக்கின்ற தேவர்காள்! உங்கட்கு நமஸ்காரம்.

' தநுவில் நாணேற்றுவது போன்று உமது ஆணையைக் கடந்ததால் எங்களிடத்தெழுகின்ற உமது கோபத்தை, யாம் வணங்குதல் முதலியவற்றால் பொறுத்துக் கொள்ளுமாறு செய்கின்றோம் ' என்பது,

ஈண்டுப் பரமேசுரனது ஆணையாகிய வேத முதலியவற்றால் அறிவுறுத்தப்பட்டதைக் கடந்ததால், பரமேசுரனுக்குண்டாகும் கோபத்தை, அவனை வழிபடுதலாலன்றி ஏனைய வுபாயங்களால் அடக்க முடியாதென்பதால் அதை நீக்குதற்குப் பரமேசுரனையே இனிது வழிபடல் வேண்டுமென்று அறிவுறுத்தப்படுகின்றதென்பது முணர்க.

அற்றாகவினன்றே பகவானும்,

" ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீ மமைவாஜ்ஞே யஸ்தா உல்லங்க்ய வர்த்ததே ।
ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்வேஷீ மத்பக்தோ(அ)பி ந வைஷ்ணவ: "

" சுருதி மிருதிகள் எனது ஆணைகள்; அவைகளைக் கடந்து நடக்கின்றவன் எவனோ, அவன் என்னால் வெறுக்கப்படுபவனும், கொல்லப்படுபவனுமாகின்றான்." என்றருளிச் செய்துள்ளார். ஈண்டு உயிர்களின் கருமங்களைத்

தழுவிக்கொண்டே நிக்கிரகாநுக்கிரகங்களைப் பரமேசுரன் செய்தலின் அவன் பொறுமை யுடையான் என்பதும் பொருந்தாதென்றுணர்க.

இதையே வியாசபகவானும் பிரமமீமாஞ்சையில் நன்கு விரித்திருக்கின்றனர்; அதை ஆண்டுக்காண்க. இதனால், உருத்திர பரமேசுரனைக் களிப்படைவிக்கில் இன்புறலாம், வருத்தமடைவிக்கில் துன்புறலாமென்பது தெற்றென விளங்குகின்றதென்பதைக் காண்க.

"யாதொரு உருத்திர பரமேசுரன் காணப்படுகின்ற இவ்வுலகனைத்தையும் உண்டாக்கியருளினனோ, அவனுக்கு நமஸ்காரம்" என்பது,

எல்லாமாய் எல்லாவற்றையும் ஆக்கி அளித்து அழித்துத் தனித்து நிற்கும் தனிப் பெருங்கருணை அருட்பெருஞ் சோதி பரப்பிரம சொரூபனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் என்பதாம்.

ஒன்பதாங் கீத மந்திர விருத்தியுரை
முற்றிற்று.

கீத மந்திரம் 10.

१ २ १ २ १ २ १ २ १
अधिप । ताइ । मित्रपा । ताइ । क्षत्रपा । ताइ । स्वः पताइ ।
२ - १ २ १ २र २१र २ १ र २र १ २र र १
धनपता २ ॥ ना२माः । नम उत्तिश्चोत्तन्वानेभ्यश्चनमोनीषंगिभ्यश्चोपवीति-
२ १ र ३ १ र२र १ २ १ २ र १ २
भ्यश्च नमोस्यभ्यश्चप्र । ति दधानेभ्यश्च नमः । प्रविद्यभ्यश्च प्रव्याधिभ्यश्च
१२ १ २ र १ २ १ २ १र २ र १ २ १२ १ २ र
नमः त्सरभ्यश्चत्सारिभ्यश्च नमः श्रि । तेभ्यश्च श्रायिभ्यश्च नमस्तिष्ठभ्यश्चोप-
१ २ १ र २१र २ २र२ १ २१र२ १ २र १२ १र २
तिष्टभ्यश्च नमो यतेच वियतेच नमः पथेच विपथायच । आवज्यामिव
१ २र १ र २ १ २र १ र २ १ २ १ २ १ २ १
धन्वनो विते मन्युन्नयामसि मृडतान्न इह अस्मभ्यम । इडा२३ भा यइदं
र २ १ - ३ ५
विश्वं भूतम् । युयो ३ । आउ । वा २ । ना २३४ माः ॥

இம் மந்திரமும் இருக்கன்று கேவலம் கீதமேயாம்.

மந்திரத்தின் பதவுரை.

नम उत्तिभ्यश्च	நம உத்திப்4யஶ்ச	உத்தரீய முடையார்கட்கும் வணக்கம்.
उत्तन्वानेभ्यश्च	உத்தந்வாநேப்4யஶ்ச	நாணேற்றிய தநுக்களையுடையார் கட்கும் வணக்கம்.
नमो नीषंगिभ्यश्च	நமோ நீஷங்கிப்4யஶ்ச	அம்பறாத்தூணியை யுடையவர் கட்கும் வணக்கம்.

उपवीतिभ्यश्च	உவவீதிஹ்யஶ்ச	பூணூல் உடையார்கட்கும் வணக்கம்.
प्रतिधानेभ्यश्च नमः	ப்ரதிதாநேஹ்யஶ்ச நம:	குறிப்பில் பாணங்களை விடுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
प्रविध्यभ्यश्च नमः	ப்ரவிச்யஹ்யஶ்ச நம:	நன்றாக (உயிர்களை)க் கொல்லுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
प्रस्यायिभ्यश्च	ப்ரஸ்வாயிஹ்யஶ்ச	கொல்லுமாறு படைகளை, நன்கு ஏவுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः स्वरभ्यश्च	நம: ஸ்வரஹ்யஶ்ச	பவக்கடலைத் தாண்டுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
स्वारिभ्यश्च	ஸ்வாரிஹ்யஶ்ச	மக்களை, பவக்கடலினின்று கரையேற்றுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः श्रितभ्यश्च	நம: ஶ்ரிதஹ்யஶ்ச	வழிபாடு செய்ய உரியவர்களுக்கும் வணக்கம்.
श्रायिभ्यश्च नमः	ஶ்ராயிஹ்யஶ்ச நம:	பரமேசுரனை வழிபடுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमस्तिष्ठद्भ्यश्च	நமஸ்திஷ்டத்ஹ்யஶ்ச	தனதான்மாவில் நிலைத்திருக்கின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
उपतिष्ठद्भ्यश्च नमः	உவதிஷ்டஹ்யஶ்ச நம:	தனது நிலை நழுவுமிடத்துப் பரமேசுரன் திருவடியில் நிலைத்திருக்கின்றவர்கட்கும் வணக்கம்
नमो यतेच	நமோ யதேச	அனைத்தையும் நியமிக்கின்ற உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்
वि यथेच	வி யதேச	நியமிக்கின்ற ஏனைய தேவர்களையும் நியமிக்கின்ற உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमः पथेच	நம: வதேச	நன்னெறிகளையுண்டாக்கிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
वि पथेच	வி வதேச	தீநெறிகளைத் தோற்றி வைத்தருளிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

விருத்தி யுரை.

இம்மந்திரத்திலும், மேல்வரும் பதினோராவது மந்திரத்திலுமுள்ள பன்மைச் சொற்கள். குணி உருத்திரர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. அதாவது கணருத்திரர்களைப் பற்றியவைகள் என்பதாம். ஒருமைச் சொற்களோ, ஒருவனாகிய உருத்திர பரமேசுரனையே யறிவுறுத்துகின்றன வென்பதுணர்க. இவ்வாறே பிறவிடத்துங் காணப்படுதலினென்க.

இதில், நம: என்பது முதலிய ஒன்பதும், இடையிலுள்ள எசுருக்குப் பொதுவானவைகள். முதலாவது ஒரு எசுராம். முடிவிலுள்ளன நான்கு எசர்க்கள். ஐந்தாவது மூன்று சாமங்கட்கும் பொதுவாம்.

ஈண்டு உத்தரீயமுடையார் என்பதற்கு, பிராணிகளைப் பரிபாலிப்பதன் பொருட்டு எழுந்து நிற்கின்ற திருமேனியையுடையவர் என்பர் சிலர்; ஆயினும் 'நம: உஷ்ணீஷிணே' "உத்தரீயமுடையோனுக்கு நமஸ்காரம்" எனப் பிற சுருதியுங் கூறுதலின் இதுவே ஈண்டைக்கியை புடையதாமென்பதுணர்க.

நாணேற்றிய தநுவைத் தாங்கினவர்கட்கும் வணக்கம், என்பது, பிநாகபாணிகளென்பதாம்.

அங்ஙனமே உருத்திராத்தியாயமும்,

"நம: இஷுமத்ப்யோ தந்வாவிப்யஶ்ச"

"பாணத்தையுடையவர்கட்கும் தநுவையுடையவர்கட்கும் நமஸ்காரம்" என்று கூறுகின்றது.

"பூணூல் உடையவர்கட்கும் வணக்கம்" என்பது, உருத்திர பரமேசுரனுடைய கணங்கள் பலவகைப்பட்டவர்களாதலின் என்க.

தநுவில் பாணத்தைத் தொடுப்பவர்கட்கும், குறிப்பில் பாணத்தை விடுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம் என்பது முதலியவைகளால், உருத்திர கணங்கள் போரிலும், படைகளிலும் மிக வல்லுநர்களென்பதும், யாண்டும் வெற்றியையே யுடையவர்களென்பதும் அறிவுறுத்தினமை காண்க.

"நன்கு கொல்லுமாறு ஆயுதங்களை ஏவுகின்றவர்களுக்கும், நன்கு கொல்லுகின்றவர்களுக்கும் வணக்கம் என்பது,

இதனால் பிரமத கண உருத்திரர்கள் மிக வல்லவர்களென்பதும், அவர்களுடைய ஆயுதங்களும், மிக வன்மையுடையன என்பதும் அறிவுறுத்தப்படுகின்றது.

பவக்கடலினின்று கரை யேறுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம், உயிர்களைக் கரையேற்றுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம், என்பது, இவ்வாற்றால் துஷ்டர்களை நிக்கிரகிக்கின்ற உருத்திர கணங்கட்கு வணக்கங் கூறப்பட்டவாறும்.

வழிபடத்தக்கவர்களான உருத்திர கணங்கட்கு வணக்கம், பரமேசுரனை வழிபடுகின்றவர்களான உருத்திர கணங்கட்கும் வணக்கம் என்பது,

தமதான்மாவின்கண் நிலையை யுடையவர்கட்கும் வணக்கம், மற்றும், தமது ஆன்மநிலை தவறுங்கால் பரமேசுரனுக்கு அருகிலிருந்து கொண்டிருப்பவர்கட்கும் வணக்கம் என்பதாம். அதாவது பரமேசுரனையே உள்ளத்திருத்துவான் மேற்கொண்டவர்கட்கும் நமஸ்காரம் என்பது பொருள். ஈண்டு இதுவே பாடியத்திற்கும் இயைந்த பொருளாமென்பதும், ஏனையவைகள் அல்லாதவைகளா மென்பது முணர்க.

நியமிப்பவனுக்கும், மற்றும், நியமஞ் செய்கின்ற தேவர்களையும் நியமஞ் செய்கின்றவனுக்கும் வணக்கம், என்பது,

மேற்கூறியவாற்ருல் உருத்திர கணங்களை வணங்கிக்கொண்டு, நேரே உருத்திர பரமேசுரன் இரண்டு வாக்கியங்களால் வணங்கப்படுகின்ருன் என்பதாம்.

தாபர சங்கமப் பொருள்களைச் செலுத்துவோன் எனல் ஈண்டைக்கியையாமை காண்க.

அங்ஙனமே துறவறத்தானுகவும், இல்லறத்தானுகவும் இருக்கின்றவனுக்கும் வணக்கம் என்பதும், ஈண்டுப் பொருந்தாததாமென்க.

நன்னெறியையும், தீ நெறியையும் உண்டாக்கினவனுக்கும் வணக்கம், என்பது;

ஈண்டு, உருத்திர பரமேசுரனே எல்லா வித்தைகட்குங் காரணனுதலின், அவனே முத்திக்குச் சாதனமாகிய வைதிக மார்க்கங்களையும், முத்திநெறியலாத புன்னெறிகளையும் அருளியுள்ளான். இதுவும் மக்களின் நல்வினை தீவினைகளைத் தழுவி, முறையாய் பின்னுளில் முத்திநெறியிற் கூட்டுவிக்கு மென்பது கருதி பரமேசுரனுடைய கருணைச் செயலேயாம் என்பதுணர்க.

விருத்தியுரை முற்றும்.

பத்தாவது மந்திரம்

முற்றிற்று.

பதினோராவது கீத மந்திரம்.

१ २ १ २ १ २ १ २ १
अधिप । ताइ । मित्रप । ताइ । क्षत्रप । ताइ । स्वः पताइ । धन-
२ - - १ २ र र२ १र २ २ र १र २र र१र २
पता २ इ । ना २ माः । नमोन्नाय नमोन्नपतय एकाक्षाय चावपन्नादायच
१२र १ २ १ २र १२र १ २ १र १२१ २र २१ १ २
नमोनमः । रुद्रायतीरसदे नमः स्थिराय स्थिरधन्वने नमः प्रतिपदायच पट-
१ र २ १२ १ २ र १ र २ १ २र र१र २ र र१र १२
रिणेच नमस्त्रियंबकायच । कपर्दिनेच नम आश्रायेभ्यश्च प्रत्याश्रायेभ्यश्च
१ २ १र २ १र २ १ २१र२ १२र १२ १र २ १ २र
नमः क्रव्येभ्यश्च बिरिंफेभ्यश्च नमः संवृतेच विवृतेच । अवज्यामिव धन्वनो
१ र २ १ २र १ र २ १ २ १ २ १ २ १
विते मन्युन्नयामसि मृडतान्न इह अस्मभ्यम । इडा २३ भा । य इदं विश्वं
र २ १ ३ ५
भूतं । युयो ३ । आउ । वा २३ । ना २३४ माः ॥

மந்திரத்தின் பதவுரை.

नमोऽन्नाय	நமோ஽ந்நாய	நிலனாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमोऽन्नपतयेच	நமோ஽ந்நபதயே ச	நிலத்திற்கு இறைவனாகிய பரமேசுரனுக்கும் வணக்கம்.
एकाक्षायच नमः	ஏகாக்ஷாய ச நம:	ஒன்றாய் நிறைந்துள்ள பரமேசுரனுக்கு, அல்லது ஒன்றாகிய மனமுடைய பரமேசுரனுக்கு, அல்லது ஒன்றாகிய நெற்றிக் கண்ணை யுடைய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
अवपन्नादायच नमः	அவபந்நாதாய ச நம:	உதிர் சருகை யுண்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमो रुद्राय च	நமோ ருத்ராய ச	அஞ்ஞானத்தை நீக்குகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
तीरसदे नमः	தீரஸதே நம:	பவக்கடலின் கரை யென்னும் நித்திய முக்தியில் விளங்குகின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमस्स्थिराय च	நமஸ்ஸ்திராய ச	திடமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.

स्थिरधन्वने	ஸ்திரத⁴ந்வநே	வன்மை மலிந்த தநுவையுடைய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
नमः प्रतिपदाय	நம: ப்ரதிபதா³ய	உயிர்களுக்கு அருகிலிருக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
पटरिणे नमः	பட்ரிணே நம:	உயிர்க் கூட்டங்களுள் நிறைந் திருக்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்.
त्रियंबकायच नमः	த்ரியம்ப³காயச நம:	முக்கண்ணனுக்கு வணக்கம்.
कपर्दिने नमः	கபர்தி³நே நம:	தெளிந்த கங்கைப் பெருக்கைச் சடையிற்றாங்கிய பரமேசுர னுக்கு வணக்கம்.
नमः क्रूरेभ्यश्च	நம: க்ரூரேப்⁴யஸ்ச	பெரும் வன்மையை யுடைய பிரமத கணங்கட்கும் வணக்கம்.
विरिंफेभ्यश्च	விரிம்பே²ப்⁴யஸ்ச	கொடிய வுயிர்களைக் கொல்லு கின்றவர்களுக்கும் வணக்கம்.
नमः संवृतेच	நம: ஸம்வ்ருதேச	மாயா சத்தியால் தனது திரு மேனியை மறைத்துக்கொள்ளு கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக் கம்.
विवृतेच	விவ்ருதேச	அருட் சத்தியால் தனது திரு மேனியை வெளிப்படுத்தி யருள்கின்ற பரமேசுரனுக்கு வணக்கம்

விருத்தியுரை.

"நிலனாகியவனுக்கும், நிலத்திற்கு இறைவனாகியவனுக்கும் வணக்கம்" என்பது,

ஈண்டு, அன்னமென்பது பூமியாம். அன்னத்திற்குப் பதி என்பது பூமிக்கு இறைவனென்பதாம். என்னை? அன்னம் என்னுஞ்சொல் ஈண்டுப் பூமியை யுணர்த்தி நிற்றலினென்க.

இதுபற்றியே சுருதியும்,

"அந்நமஸ்ருஜத"

"அன்னத்தை யுண்டாக்கி யருளினன்" என்றற் றொடக்கத்து வாக்கியத்தாலுணர்த்துகின்றது.

அங்ஙனமே,

'ப்ருதி²வ்யதி⁴காரா' என்றற் றொடக்கத்துப் பிரம சூத்திரமுங் கூறுகின்றது என்பது காண்க.

அல்லது, அன்ன முதலிய எல்லாப் போக்கியப் பொருள்களுமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம். அவற்றை யுண்கின்ற போக்தாவாகியவனுக்கும் வணக்கம் என்பதும் ஈண்டுப் பொருந்துமாறுணர்க.

ஒன்றாய் நிறைந்தவனுக்கு வணக்கம், என்பது,

வியாபகனும் ஒருவனுமுள்ள உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் என்பது பொருள்.

பரமேசுரன் ஒருவனே என்பதும், அவன் யாண்டும் நிறைந்துள்ளவன் என்பதும் எல்லா நூல்களிலும் மிக வெளிப்படையாமாதலினென்க.

அற்றாகலினன்றே, சுருதியும்,

"ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்தே ।
ஸர்வ வ்யாபீ ஸ பகவான் தஸ்மாத் ஸர்வகத: சிவ:"

"உருத்திர பரமேசுரன் ஒருவனே இருவரலர். அவன் யாண்டும் நிறைந்தவன், பகவான் ஆதலின், சிவன் எல்லாவற்றுள்ளுங் கலந்து நிற்கின்றான்" என்று கூறுகின்றது.

கீத பாடியத்திலோ, வியாபகமாகிய திருவுளத்தை யுடையவன் என்பது பொருள். அதாவது நிறைந்ததாகிய ஒரு தெய்வீக மனதை யுடையவன் பரமேசுரன் என்றவாறும்.

இதுபற்றியே, சுருதியும்,

"மனோ(அ)ஸ்ய தைவம் சக்ஷுரிதி"

"இப் பரமேசுரனுடைய மனம் தெய்வீக திருஷ்டியாம்" என்று கூறுகின்றது.

அற்றேல், நம்மனோர்களைப்போன்று புலன்களை வேண்டானோவெனின்?

புலன்களை வேண்டாமலே அனைத்தையு முணர்கின்ற அருள் வலியானாதலின் புலன்களை வேண்டாமலே அனைத்தையு முணர்வன் என்க.

இதைத் தழுவியே சுருதியும்,

"பச்யத்யசக்ஷு: ஸ ச்ருணோத்யகர்ண:"

"கண்ணின்றிப் பார்க்கின்றான், காதின்றிக் கேட்கின்றான்" என்றற்றொடக்கத்து வாக்கியங்களால் இப் பொருளையே வெளியாய்த் தெரிவிக்கின்றது.

அல்லது, ஒன்றாகிய நெற்றிக்கண்ணை யுடையான் என்பதும் பொருந்து மென்றுணர்க.

'உதிர்ந்த சருகுகளை யுண்கின்ற பரமேசுனுக்கு வணக்கம்' என்பது, தவமும், பரமேசுரனுடைய பத்துக் குணங்களில் இதுவும் ஒன்று மாதலி னென்க.

இது பற்றியே, சுருதியிலும்,

"ஜ்ஞாநம் விராகமைஸ்வர்யம் தவஸ்ஸத்யம் க்ஷமாத்ருதி:।
ஸ்ரஷ்ட்ருத்வமாத்ம ஸம்போதோ ஹ்யதிஷ்டாத்ருத்வமேவ ச"

"ஞானம், விராகம், ஐசுவரியம், தவம், சத்தியம், க்ஷமை, தைரியம், படைத்தல், ஆன்மஞானம், அதிட்டானத்தன்மை" என்பன, பரமேசுரனுடைய ஐசுவரிய குணங்கள் எனக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன என்பது காண்க.

அங்ஙனமே வாயுசங்கிதையும்,

"அவ்யயானி தசைதானி நித்யம் திஷ்டந்தி ஸங்கரே"

"கேடிலாத இக்குணங்கள் சங்கரனிடத்தில் என்றுமிருக்கின்றன" என்று கூறுகின்றது.

'அஞ்ஞானத்தைப் போக்குகின்றவனுக்கு வணக்கம்' என்பது, தனது ஆன்மானந்தத்தை மறைத்திருக்கின்ற அஞ்ஞானத்தைத் தனது சொரூப ஞானத்தாற் போக்கியருளி அவ்வானந்தத்தைக் கொடுக்கின்றவன் என்பதாம்.

அல்லது, ரௌதி=பேசல், தத்துவமசி, முதலிய மகாவாக்கியங்களை, த்ராவயதி=கொடுக்கின்றவன். அதாவது உபதேசிக்கின்றவன் உருத்திரன் என்பதுமாம்.

அல்லது, எப்போதும் அன்பர்களின் பவத்துன்பங்களைப் போக்குகின்றவன் என்றலுமமையும்.

ஈண்டு, உருத்திரனவன் மரண காலத்தில் தாரகப்பிரம மந்திரத்தை யருளிச் செய்து அன்பர்களை முத்தியடைவிக்கின்றானென்பதும் உணரற்பாலது.

இதுபற்றியே, சாபாலோபநிடதமும்,

"ப்ராணேஷூத்க்ரமமாணேஷு ருத்ரஸ்தாரகம் ப்ரஹ்ம வ்யாசஷ்டே"

"பிராணன் நீங்குமிடத்து, உருத்திர பரமேசுரன் தாரக மந்திரத்தை உபதேசிக்கின்றான்" என்று கூறுகின்றது.

அற்றேலஃதாருக ?

" 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌾𑌯𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 "

" மாயையைப் பிரகிருதியென்றுணர்க, மாயையை யுடையவனை (மாயாவியை) மகேசுரனென்றுணர்க " என்ற சுருதி வாக்கியத்தைத் தழுவி, உருத்திர பரமேசுரனே அஞ்ஞானத்தை யுடையவனுதலின், அவன் அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி மெய்ஞ்ஞானத்தை யளித்து இன்புறச் செய்வானெனல் முரணுகாதோவெனின் ? அற்றன்று, மூலப் பிரகிருதிக்கு இருவகைச் சத்திகளுள்ளன ; அவற்றுள், மறைக்கின்ற சத்தியை யுடைய பிரகிருதியே அஞ்ஞானமாம்; அதுவே மக்கட்கு உபாதி யெனப்படும். விட்சேபம், (உண்டாக்கும்) சத்தியையுடையதே மாயை யெனப்படும்; அது ஈசுரனுக்கு உபாதியாம் ; என்றிவ்வாறு பிரித்துக்கொள்ளில் முரண் என்ப தெங்ஙனம் ?

' அஞ்ஞானமாகிய கடலின் கரையின்கண் விளங்குகின்ற உனக்கு வணக்கம் ' என்பது,

உருத்திர பரமேசுரன் நித்திய முத்தனுவனெனப் பல சுருதிகளும் முழங்குகின்றன வாதலின் என்பதுணர்க.

அற்றாகலினன்றே, கைவல்யோபநிடதமும்,

" 𑌉𑌮𑌾𑌸𑌹𑌾𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 "

" உமையுடன் கூடிய பரமேசுரனை " என்று தொடங்கி,

" 𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 "

' அனைத்திற்குஞ் சாக்ஷியும், அஞ்ஞானத்தைக் கடந்து நிற்கின்றவனுமாகின்றான் ' என்று கூறி முடிக்கின்றது.

அல்லது, தமசு ஆறத்துவா மயமாகிய உலகனைத்திற்கும், பரம்=உன்மனைமுதலிய சகல உலகத்தையுங் கடந்த, சோம லோக மென்னும் பரமேசுரனுடைய வுலகத்தில் விளையாடுகின்றவன் என்பதுமாம்.

" 𑌨𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌧𑌨𑍍𑌵𑌨𑍇 "

" வல்லவனும், வலிமிகுந்த தநுவையுடையவனுமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் " என்பது,

பகைவரை யடக்கும் முறையில் உறுதியுடையவனும், வலிமிகுந்த ஆயுதத்தை யுடையவனும் என்பது பொருள். பயமிலாதோன் என்பர் சிலர், அஃது இங்கு இயைபிலாததென்றுணரற்பாலது.

உண்மையிலோ, 'ஸ்திரம்' என்பதற்கு அசலம் என்பது பொருளாம். அதாவது கைலேயங்கிரியின்கண் வாழ்கின்றவனும், மா மேருவை வில்லாகக் கொண்டவனுமாகிய பரமேசுரன் என்பது கருத்தாம். இதனால், இராவணன் கைலேயங்கிரியை யெடுத்து அழிந்தானென்பதையும், திரிபுரர்கள் ஆணவத்தா லழிந்தார்களென்பதையும் ஈண்டு ஊகித்துக்கொள்க.

உயிர்களின் காலடியிலிருக்கின்றவனும், உயிர்க் கூட்டத்தில் இருக்கின்றவனுமாகிய பரமேசுரனுக்கு வணக்கம், என்பது,

ஈண்டுக் காலடியில் என்பதால் யாண்டு நிறைந்திருக்கின்றவன் என்பதும், உயிர்களனைத்தையுஞ் செலுத்துகின்றவன் என்பதுங் கொள்ளக் கிடந்தமை காண்க.

மற்றும், 'பதம்' என்பதற்கு, அதிகாரம், பாதக்குறி, இடம், பாதுகாப்பு, என்பவைகள் பொருள் என்று அமரகோசமுங் கூறுகின்றது என்பதும், இதுவே பாடியத்திற் கூறியுள்ள பொருள் என்பதும் ஈண்டு உணரற்பாலது.

அல்லது, 'பதம்' என்பது சொல்லாமாதலின், எல்லாச் சொற்கும் பொருளாயிருக்கின்றவன் பரமேசுரன் எனினுமமையும்,

முக்கண்ணனுக்கு வணக்கம் என்பது,

ஈண்டு, அம்பகம்=கண், என்று கூறுகின்றது ஹலாயுதம் என்னும் வடமொழிக் கோசம், ஆதலின், சோமன், சூரியன், அக்கினி என்னும் மூன்று கண்களை யுடையவன் பரமேசுரனே என்பதாம்.

இதுபற்றியே மாபாரதமும்,

" த்ரிலோசந ஸஸாங்கவஹ்நி நேத்ரா"

" சூரியன், சந்திரன், அக்கினி என்னும் மூன்று கண்களையுடையவன் " எனக் கூறுகின்றது.

இதுபற்றியன்றோ, ஒருகால் அம்பிகை பரமேசுரனது கண்களைத் திருக்கரத்தால் மூடிக்கொள்ள, மூன்றுலகங்களும் மறைபட்டன என்பதும் ஒரு உண்மைச் சரிதமாயிற்றென்க.

அல்லது, அம்ப=என்பது வேதமாம். ஆதலின், வேதங் கூறிய அகார, உகார, மகாரங்களாற் கூறப்பட்டவன். அல்லது மூன்று வேதங்களாற் கூறப்பட்டவன் என்பதும் அமையுமென்றுணர்க.

அல்லது, பூ, புவ: சுவ:, (மண், நீர், வான்) என்னும் மூன்றும் ஆராதிக்கத்தக்கவன் என்பது மொன்று.

ஆற்ருகலின்ன்றே, துரோண பருவமும்,

"த்ரீணாவ: வரயிவீ ரெவ த்ர்யம்பகஸ்து ததஸ்ரதம்"

"வான், நீர், மண் என்பவைகளைக்கொண்டு ஆராதிக்கப்படுந் தன்மையால் திரியம்பகன் எனப் பெறுகின்ருன்" என்று கூறுகின்றது.

மற்றும், ஈண்டு, திரியம்பகன் என்பதால், பரமேசுரனிடத்திலிருந்துண்டாகிய மும்மூர்த்திகளின் மந்திரத்தை யுட்கொண்ட திரியம்பக மந்திரமென்னும், அபமிருத்து நீங்குதற்குக் காரணமாகிய மந்திரசெப ஆராதனையும், சாதுர்மாசிய ஆராதனை முதலியவைகளும் குறிப்பிக்கப்பட்டன என்பதாம்.

இது கொண்டே, அநுசாசன பருவமும்,

"ஸவ்யஜத்க்ஷிணாதம் ஶாக ப்ரஹ்மாணம் வாமதோ ஹரிம் ।
வ்ருஷ்ட ஶெமாத்ரமேஶாநம்"

"பரமேசுரன், இடக்காத்திலிருந்து பிரமனையும், வலக்காத்திலிருந்து விஷ்ணுவையும், பின்புறத்திலிருந்து மகேசுரனையும் படைத்தனன்" என்று கூறுகின்றது.

தெளிந்த கங்கையைத் தரித்தவனுக்கு வணக்கம் என்பது.

ஈண்டு, (கபர்த்தி) அதாவது க=நீர், பர்=பெருக்கு, நீர்ப்பெருக்கைத் தரித்தவன் எனவே கங்கையின் பெருக்கைத் தாங்கியருளினவன் பரமேசுரன் என்று, அட்டோத்தர சதநாம உரையிற் கூறியுள்ளதும் கவனிக்கற்பாலதாம்.

இதுபற்றியே, இராமாயணமும்,

"வபாத ஜாஹ்நவீ வுண்யா வுண்யெ ருத்ரஸ்ய மூர்த்தநி"

"புண்ணிய கங்காதேவியானவள் புண்ணியவடிவ உருத்திர பரமேசுரனுடைய சிரசின்கண் விழுந்தனள்" என்று கூறுகின்றது.

அல்லது, கங்கையைத் தாங்கிய சடாமுடியினன் என்பதுமாம்.

அல்லது, ஏனைய தேவர்களால் தாங்க முடியாத கங்கையின் வேகத்தை தனது சடையின் கண்ணே மிக எளிதாய்த் தாங்கிக் கொண்டவன், அதாவது பெரும் பிரவாஹத்தை ஒரு துளியெனக் கொண்டருளியவன் என்பதுமாம்.

அது பற்றியே, பாரதமும்,

"ந ஶக்தாஸ்த்ரிதஶா: ஸர்வே தாரயிதும் ந்ருப ।
ருதே விபும் மஹேஶாநம் நீலகண்டம் மஹேஶ்வரம் "

"வேந்த ! தேவர்களுட் சிறந்த நீலகண்டனாகிய மகேசுரனைத்தவிர்த்து மூன்றுலகத்துள்ளும் ஏனைய தேவர்களால் தாங்கமுடியாது என்று கங்காதேவி கூறுகின்றாள்" என்று கூறுகின்றது.

ஈண்டு, பரமேசுரனுடைய சிரசிற் படுதலானே கங்கை மிகப் புநிதமாயிற்றென்றும், அத்தகைய கங்கைநீர் உலகைப் புநிதப்படுத்துவதென்பதும் கொள்ளக்கிடந்த பொருளாம்.

இப்பொருளையே கூர்ம புராணமும்,

"ஸர்வம் விஶோதயேத் ஸர்வதோஷாணாம் ஸக்ருத் ப்ரோக்ஷணம்"

"இத்தகைய கலியுகத்தில் தோஷங்களை ஒருதலையாப் போக்குவது" என்றற்றொடக்கத்துச் சுலோகங்களாற் கூறுகின்றது.

இதனாலன்றோ, சிவ தருமநூலும்,

"அபவித்ர: பவித்ரோ வா ஸர்வாவஸ்தாம் கதோ(அ)பி வா ।
ய: ஸ்மரேத் ஈஶாநம் ஸ பாஹ்யாப்யந்தர: ஶுசி: "

"எந்த அவத்தையுடனிருந்தேனும், புநிதனா யிருந்தேனும், புநிதமற்றவனா யிருந்தேனும் எவன் பரமேசுர தேவனை நினைக்கின்றானோ, அவன் உள்ளும் புறம்பும் புநிதனாகின்றான்" என்று கூறுகின்றது.

"பரசிவனை வழிபடுவோர்க்கும் பரமேசுரனால் அநுக்கிரகிக்கப் பெறுவோர்க்கும் வணக்கம்" என்பது.

இஃது உருத்திர கணங்களைப் பற்றியதாம். பிரமத கணங்கள் எவ்வாறு வழிபடுகின்றார்களோ, அவ்வாறே பரமேசுரனும் அவர்களை பற்றிக் கொண்டருளலின் என்க.

மிக வலியை யுடையவர்கட்கும், கொடிய பிராணிகளைக் கொல்லுகின்றவர்கட்கும் வணக்கம்" என்பது.

இதுவும் உருத்திர கணங்களைப்பற்றியதாம். இதையே புலாலருந்துவோர்களுக்கும் வணக்கம் என்பர் சிலர்.

தன்னை மறைத்துக் கொள்கின்றவனுக்கும், தன்னை வெளிப்படுத்தியருள்கின்றவனுக்கும் வணக்கம் என்பது.

தனது மாயா சத்தியால் தனது சொரூபத்தை மறைத்துக்கொண்டு திரோபவமாகிய தொழிலைச் செய்கின்றவனும், தனது சிற்சத்தியால் தனது சொரூபத்தை ஆன்மாக்கட்குத் தரிசிப்பித்து அநுக்கிரகஞ் செய்தருள்கின்றவனுமாகிய உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கம் என்பது பொருள்.

இது நேரே பகவான் உருத்திர பரமேசுரனுக்கு வணக்கங் கூறி முடிக்கின்றதாம்,

அற்றாகலினன்றே அதர்வண சுருதியும்,

“யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ
தநூꣳ ஸ்வாம் விவ்ருணுதே”

“எவன் இப் பரமேசுரனையே பக்தி செய்கின்றானோ, அவனுக்குப் பரமேசுரன் தனது சொரூபத்தை உள்ளவாறு தரிசிப்பிக்கின்றான்” என்று கூறுகின்றது.

சாமவேத உருத்திரீய சங்கிதை விருத்தியுரை

முற்றும்.

சாமவேத உருத்திர சங்கிதை

முற்றிற்று.

சுப்ரமண்யோம்! சுப்ரமண்யோம்!! சுப்ரமண்யோம்!!